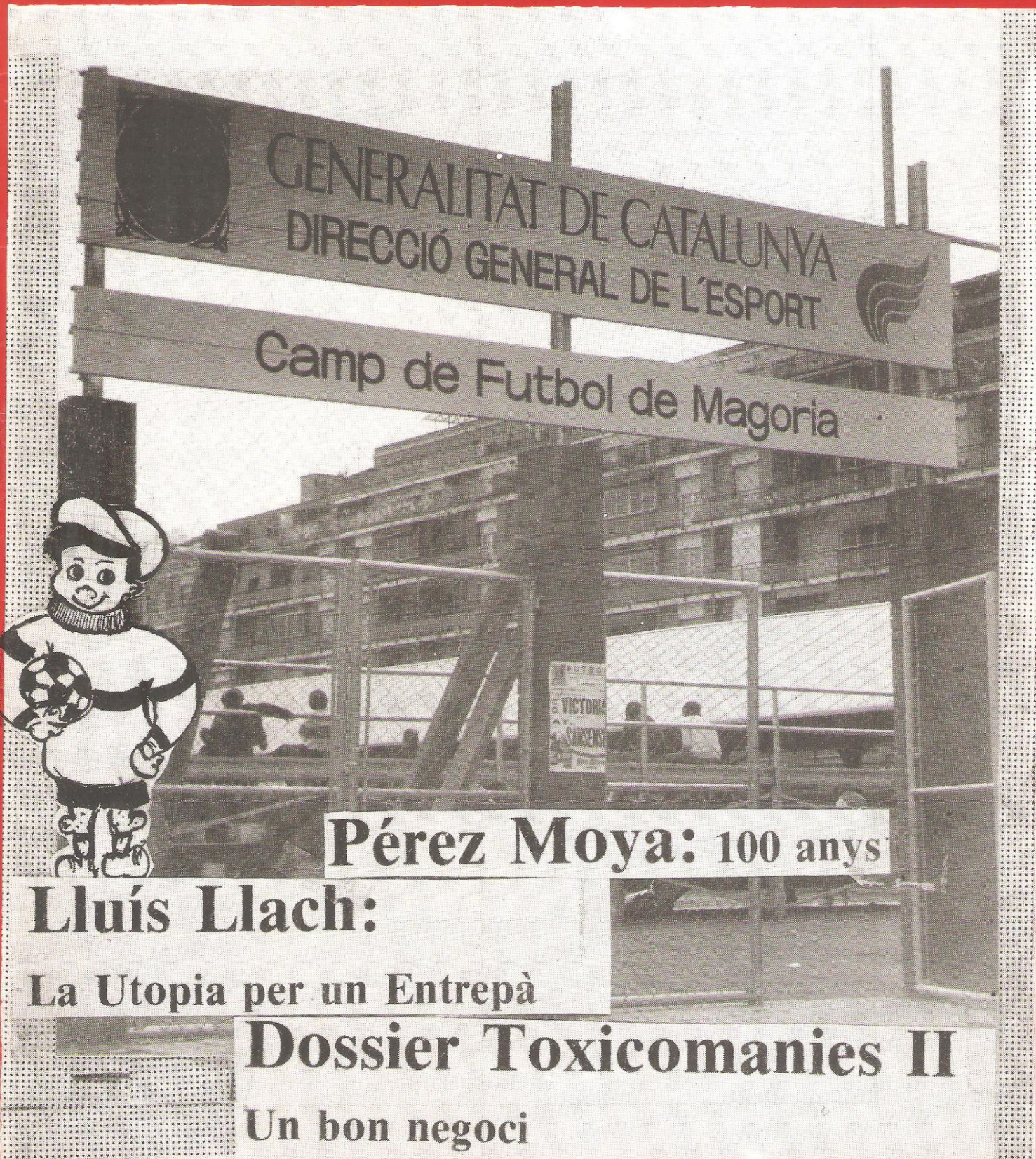

Trenc d'Alba

La revista de Sants, Hostafrancs i La Bordeta

GENERALITAT DE CATALUNYA
DIRECCIÓ GENERAL DE L'ESPORT
Camp de Futbol de Magoria

Pérez Moya: 100 anys

Lluís Llach:

La Utopia per un Entrepà

Dossier Toxicomanies II

Un bon negoci

Ells s'ho estan
pensant. Tu no
t'ho pensis gaire
i fes-te subscriptor
de TRENC d'ALBA
—tindràs regal sorpresa

Editorial Magòria

TRENC D'ALBA 3

Tots

Director:

Alfred Picó

Consell de redacció:

Manel Gómez, Eduard Castaño, M. Àngels López.

Equip de Redacció:

Aleix Ferrater, Júlia Badal, Josep Martínez, Josep Simoncini, A. Hidalgo, Rosa M. Picó, Núria Martínez, Elèna Asberí, Gemma Nierga.

Col·laboradors:

Sergi Doria, David Stardust, Paco Pinazo, Guzmán Álvarez, Enrique Molina, P.P., Jordi Clausell, Germà Terol, Mary Luz Villanueva, Àngels Corza.

Disseny de portada:

Begoña López

Equip de fotografia:

Meritxell Sendra, Teresa Tarabal, Mercè Rovira.

Distribució:

Eusebi Giménez. Tel. 431 55 95

Redacció:

Olzinelles, 30
Tel. 331 10 07
Barcelona - 14

Dipòsit legal:

B. 9486-82

Impress a:

IBARS, c/ Sepúlveda, 171

TRENC D'ALBA no es fa necessàriament solidari de les opinions expressades pels seus col·laboradors.

Amb la inauguració del camp de Magòria, el barri ha liquidat un dels deutes històrics pendents. "Ara comença una nova etapa, una nova era", ens comentava el president del Sants, senyor Estrada. I és que amb la inauguració d'aquest camp de futbol acaba definitivament el llarg pelegrinatge d'un equip que durant els últims vint anys ha estat deixat de la mà de Déu. Amb el nou camp, el Sants ha de recuperar el seu prestigi, perquè, ¿com pot ser prestigiós un equip que no té camp de futbol? Són preguntes que ningú no s'ha atrevit a respondre. Enrera resten anys i anys de pelegrinatge lamentable: del Barça a l'Espanyol, de l'Espanyol a l'Hospitalet i de l'Hospitalet a Montjuïc.

Ara, el camp de Magòria omple un buit existent des de fa molt de temps. Hi tindran accés tots els equips de Sants, Hostafrancs i La Bordeta, gairebé una vintena. Tot i que la U.E. Sants hi tindrà privilegi per la seva història, esperem que no sorgeixin problemes entre els clubs. Un camp de futbol nou és, ara, una atracció i potser es farà bona la dita de "Tanta roba, tan poc sabó... I tan neta que la volen." Nosaltres, però, ens fem ressò d'aquelles paraules d'en Joan Estrada (veure Trenc d'Alba, n. 13) on el president del Sants volia "arribar a un consens pel bé del barri amb els altres clubs, tant en aspectes de futures relacions com en aspectes més concrets, com horaris d'entrenaments i de partits." I també la nostra publicació s'afegeix al més que unànime agraïment dels clubs a la Direcció General de l'E al més que unànime agraïment dels clubs a la Direcció General de l'Esport de la Generalitat de Catalunya, que ha fet possible que el nostre barri tingui un camp de futbol "comme il faut". El seu director general, el senyor Vilaseca, reconeixia a la nostra Revista: "l'exemple del Sants és realment un exemple a seguir." Nosaltres, des d'aquesta tribuna periodística, només volem afegir dues paraules: Força Sants!

Butlletí de Subscripció

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Nom.....
Carrer.....
Població..... D.P.....
Telèfon..... Activitat.....

Vull rebre la revista TRENC D'ALBA a partir del número a través de la modalitat següent:

Subscripció normal (10 núms) 750 ptes. ☐
Subscripció de suport (id.) 1.500 ptes. ☐
Aportació voluntària (id.) ptes. ☐

Signatura,

Els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta, atenguin el rebut que els presentarà la revista «TRENC D'ALBA» (Alfred Picó o Manel Gómez).

Titular compte.....
Banc/Caixa.....
Agència.....
Nº compte/llibreta.....
Població..... Data.....

Signatura,

* ENVIEU-LO A TRENC D'ALBA, C. Olzinelles, 30 B-14

ALIMENTACIÓ

TOCINERIAS A. Figueras

Tocinerias A. Figueras
Productos selectos
Matanza diaria. Elaboracion propia

Mdo. Berlin/Numancia. Pda. 6.
Tel. 322 19 18

EL CELLER DE GELIDA

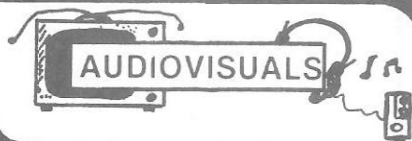
Vallespir. 65. Tel. 3339 26 41.
Antoni Falgueras Membre de l'Acadè-
mia Tastavins St. Humbert.

Tocineria de Sordi Estival

CARRER RIEGO, 17
TEL. 224 80 06 BARCELONA (SANTS)

...menjar un bon for-
matge i beure una co-
pa de bon vi.
c/ Alcolea, 83
Tel. 330 00 75
Barcelona 14.

AUDIOVISUALS

Radio City

c/ Cruz Cubierta, 128. Tel. 325 24 24.

IMATGES a l'abast fotografia i cinema

callao, 4 · mercat d'hostafrancs
tel. 325 51 68 · barcelona, 14

IRIS J. CURA

Sastreteria Confeccions Camiseria Gene-
res de Punt.

CREU COBERTA, 112 - Tel. 431 67 99

DECORACIÓ

TERMOPARKET

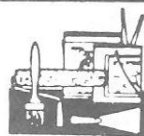
La ultima novedad en parket.
Galileo, 46. Tel. 339 55 65.

prat suñol

Listes de Noces
Cortinatges
Persianes

Sants, 66
325 19 92, 325 16 50
Barcelona 14

Andrés Giménez Mar-
tin, DNI 36 870.330
Pintor-Decorador.
San Juan, 25
Tel. 662 06 01.
GAVA (Barcelona).

DISCOTEQUES

Moranes, 50
Barcelona 14
Tel. 325 56 46

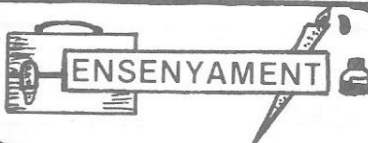

ZAFIRO-3

c/ Sants, 387. Barcelona, 14.
Tel. 333 59 62

bahia

34 anys fent ballar. Sala de Ball
Olzinelles, 31 (Sants) Tel. 421 77 10

ENSENYAMENT

COL·LEGI MODECLAR

Deliniació, FP 1-FP 2, homologat amb
inclusió de càlcul d'armadures i estudi
d'utillatges amb ordinadors.
OM. 30-5-78.

AUTO ESCOLA SANTS

consell de cent, 19, esol.-2º
metro: HOSTAFRANCS (LINEA I) - bus: 66 - 57
barcelona (14) - tel.- 223-71-23

Una escola de teatre:

c/ Alcolea 111 baixos 2
Barcelona 14.

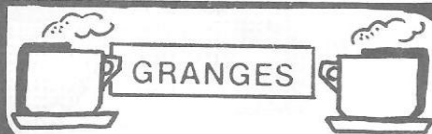

la casona
de alcolea

FARMACIES

A. SALTÓ VALLES

Avenida Madrid, 222 Vallespir 103 (Pla-
za del Centro) Tel. 339 63 32
Barcelona, 14

GRANGES

Xocolateria-Creperie
Vallespir 81-85.

LA LLUNA

Xocolateria. Espe-
cialitat en 80 creps
c/ Alcolea, 90
Tel. 339 42 66
Barcelona, 14.

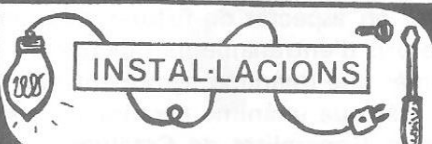

LLIBRERIES-PAPERERIES

Papelena SOLEA

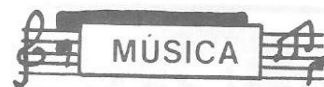
Santa Catalina, 19
Tel. 339 76 75
Barcelona 14

INSTAL·LACIONS

CASAI

Fontaneria Electricidad Instalaciones.
Reparaciones. Agua. Gas. Electricidad
Roger, 12. Tels. 240 61 62, 334 64 58
Barcelona, 28

MÚSICA

GESTI música

Galileo, 11-13
Barcelona 28.

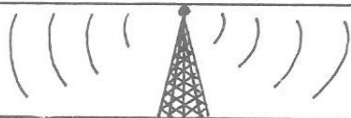

OBJECTES DE REGAL

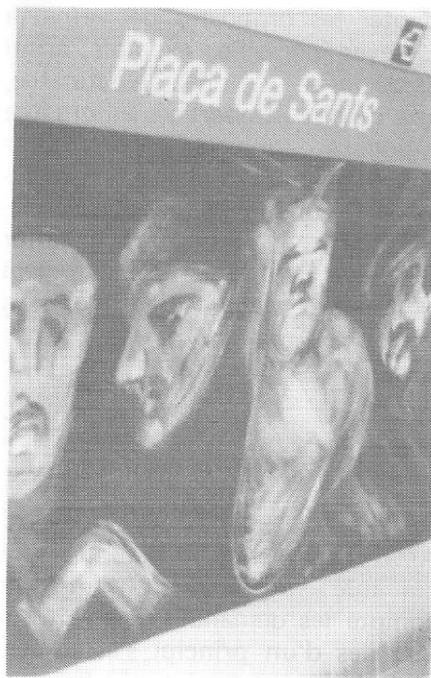
R. Pallarès RELLOTGERIA I JOIERIA
EXPOSICIO ARTICLES REGAL

S Antoni, 2 i 6 Tel. 223 37 93 Barcelona 14.

PINTURES AL METRO

La línia 1 (la vermella) del Metro està essent decorada amb pintures murals. A l'estació de la Plaça de Sants, per exemple, n'hi ha de braus, de cavalls, postes de sol i tot un seguit de jocs de color que potser podríem qualificar d'impressionistes. Entre elles destaca una pintura—homenatge al pintor català Joan Ponç, mort recentment. L'autor d'aquestes obres és en Jordi Pallarès. Evidentment, això és més agradable que la publicitat o no—res.

TRAMPA MULTAL

El carrer Sant Antoni, abans d'arribar a la Plaça de Sants, és creuat pel carrer Alcolea. Alcolea baixa cap a la carretera de Sants i Sant Antoni és de dos sentits. Està clar fins aquí? Bé doncs, abans, no hi havia cap signe de "prohibit girar a l'esquerra"; ara, però, n'hi ha un que obliga a seguir recte. Pujant a peu pel carrer Alcolea des de la carretera de Sants, podeu veure, de vegades, un guàrdia urbà repenjat en dos pals molt junts de la llum. Només cal esperar una mica... Un cotxe s'apropa a la cruïlla, mira si hi ha guàrdia, no el veu, gira... I sona el xiulet.

PLUVIÒMETRE

Ens han instal·lat un pluviòmetre al Centre Cívic de Sants. Però no us penseu que és un pluviòmetre qualsevol, no. L'ha instal·lat els de la Universitat de Barcelona i, òbviament, serveix per a medir l'índex de pluviositat. Diuen que així es podrà prevenir la inundació de les clavegueres, ja que l'aparell és capaç de medir la quantitat d'aigua que cau per segon. Així, ja podrem saber a quina hora les clavegueres s'hauran acabat d'omplir i començaran les inundacions a fora.

INAUGURACIÓ de MAGÒRIA

El divendres 27 d'abril, Magòria fou un dels centres d'atenció de Barcelona. El president de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, l'últim dia de la campanya electoral, va inaugurar oficialment les instal·lacions esportives de l'estació de la Magòria. L'acompanyaven el Director d'Esports de la Generalitat, Josep Lluís Vilaseca, i el Vice-President de la Diputació de Barcelona, Jordi Vallverdú.

En aquest primer dia, se celebraren dos partits de futbol (UES—Selecció de Barris) de les categories Alecins i Afeccionats. Els focus ja funcionaven.

SANTS vol la pau a Madrid

La Comissió Gestora per la Pau, de Sants, vol assolir 20.000 signatures de veïns i veïnes que estiguin a favor de la pau i en contra de l'OTAN. Aquesta comissió ha fet una crida a totes les entitats, forces polítiques del barri i veïns, a integrar-se dins d'aquest projecte que es va formalitzar el proppassat octubre, després de la Diada Mundial per la Pau. D'altra banda, la comissió gestora anima la gent del barri perquè prepari activitats de cara a la Marxa a Madrid del proper 3 de Juny. En aquesta data, la capital de l'estat serà centre d'una gran manifestació que, segons els organitzadors, pot superar el mig milió de persones.

Pas de Frutuós Gelabert

Ja tenim un nou carrer! Es diu El Pas d'en Frutuós Gelabert i és el tros de carrer que passa per darrera de Cotxeres, des de la Plaça de l'Església fins a la Carretera de Sants.

METANOL-96: TÒXIC

El Metanol-96, més conegut com Alcohol de 96, o de cremar, és un producte inflamable i tòxic, de color blau i tothom sap per a què serveix. Doncs bé, en una perfumeria, prop del mercat de Sants, no tenien Metanol-96 i, en el seu lloc, diuen els propietaris que per error, despatxaven un producte tòxic i altament inflamable (més que l'alcohol): era un dissolvent molt fort per a laques. Sembla ser que l'error s'havia originat en demanar alcohol de cremar i que se'ls servís dissolvent. De totes passades, alerta que compreu!

RÀDIO SANTS - 106 FM

Ràdio Sants, que emet a 106 MHz de la FM (a l'esquerra de Catalunya Ràdio) ha estat legalitzada. Emeten de les vuit del matí a les deu de la nit i la seva programació està basada en la música. Emeten des de prop de La Magòria i arriben fins a Sant Boi. Pel cantó de Barcelona encara no han aconseguit arribar fins la Sagrada Família, però aviat augmentaran la potència de l'emissora. Ja ho sabeu: Ràdio Sants, a 106 de la FM.

CASETES VERDES

Per tota Barcelona s'estan instal·lant unes casetes verdes, plenes de forats, semblants a una bústia de correus, però més grans. Nosaltres en tenim una a la Plaça de Sants, al cantó del carrer Blanco. L'únic distintiu que tenen és una petita placa vermella amb el nom d'una caldereria, la casa que les ha fetes. S'especula amb la possibilitat que siguin estacions per a medir la contaminació. Algú ho sap del cert?

Un altre «Jardí de Ciment» per a Sants

Arbres de ferro, boles de ciment, dutxes, jocs de pedra... Un altre cop?

Aquests dies s'estan començant a fer els projectes de la Plaça de l'Assemblea de Catalunya, que, ara per ara, ja té una diferència substancial amb la dels Països Catalans: des d'un principi s'han establert negociacions entre l'ajuntament i el veïnat. Esperem que això serveixi d'alguna cosa en aquesta nova obra arquitectònica de Sants, que espera finalitzar en un termini de tres anys.

Aviat farà dos anys que gaudim de la Plaça dels Països Catalans, situada davant l'estació de Sants. Aquesta construcció va donar lloc a moltes discussions entre el veïnat i l'Administració. la qual va seguir uns criteris, a l'hora de fer la plaça, que no reflectiren, en cap moment, les propostes fetes per la gent del barri.

S'està fent, ara, un segon projecte per construir la plaça de l'estació de Sants, que probablement serà anomenada "Plaça de l'Assemblea de Catalunya", tal com es va proposar en un principi. Aquesta construcció abarcarà des de l'estació, per la part del carrer Sant Antoni, fins a la carretera de Sants.

La urbanització d'aquests terrenys és un procés molt lent, que tira per llarg, tenint en compte que les obres han de fer-se en un termini, més o menys, de tres anys.

Què en pensen els arquitectes? Una proposta conjunta

L'equip d'arquitectes format per Albert Vilaplana, Heli Piñón i Josep Miralles és qui s'encarrega de dissenyar el projecte de la Plaça de l'Assemblea de Catalunya i és també el mateix grup que va fer la famosa Plaça dels Països Catalans.

Per la seva part, han acceptat totes les propostes dels veïns i estan molt

predisposats a fer allò que sigui millor per a tots. Ells, amb la seva creativitat arquitectònica, volen adaptar les propostes del veïnat a les seves idees. Per exemple, en el cas de fer-se una pista de patinatge, seria un circuit obert on, alhora que es pogués patinar, es pogués córrer amb bicicleta. També està projectat de fer uns aparcaments a la cruïlla del carrer Vallespir amb el carrer Badalona. Però d'això s'encarregarà la societat d'aparcaments com a servei de l'Ajuntament.

Què volen els veïns?

Afortunadament, aquest cop sembla que l'Ajuntament tindrà en compte les demandes dels veïns, ja que des d'un principi s'estan fent negociacions entre les dues bandes i la comissió del veïnat ha mostrat ja les seves protestes.

S'ha creat una comissió de seguiment encarregada de vetllar per la bona construcció de la plaça. La Comissió està formada per representants del Secretariat d'Entitats, del Centre Social, del Triangle i d'altres veïns afectats. Segons la informació donada per en Jordi Clausell, cap del Secretariat d'Entitats, han estat molt nombroses les propostes que s'han fet: una petita pista de patinatge, un jardí de sorra, un "pipi-can", un carril-bici, una pista de petanca, unes rampes per als minusvàlids, un stand. Per altra banda, fent una visió més general de la plaça, van demanar que, d'alguna manera, restés aïllada de l'estació en si, per evitar que el continuat entrar i sortir de la gent pertorbi la tranquil·litat de la plaça. Tenint en compte la impossibilitat de plantar-hi arbres, es va plantejar com a solució posar-hi arbusts, de tal manera que, si bé no s'aconseguia deslliurar-se dels sorolls dels cotxes, com a mínim s'assolia un aïllament visual. Cal dir, però, que davant d'aquest fet va alçar-se de seguida la protesta de la RENFE, argumentant que això podria perjudicar l'estació.

Es vol fer, també, una rambla central al llarg de tot el carrer Sant Antoni, que comunicaria la Plaça de l'Estació amb l'actual Plaça de Sants, la qual sofriria unes remodelacions per tal de continuar la mateixa línia arquitectònica de tota la zona. La constitució de la rambla encara no està ben definida, dependrà del nombre de carrils d'automòbils que calgui posar en funció del tràfic. El que sí es creu possible és que aquí s'hi puguin posar arbres.

Per altra banda, ja està aprovat el projecte de fer un parc a l'Espanya Industrial i s'ha proposat de fer, llavors, una connexió entre el parc i la plaça.

L'objectiu principal dels arquitectes és fer de tot el conjunt urbanístic, Plaça del Països Catalans, estació, Plaça de l'Assemblea de Catalunya, Rambla i Plaça de Sants, una obra sencera, com un element unitari, amb unes funcions obertes. "Si l'arquitectura està ben feta, serveix per a allò concret i per a moltes coses més" ens deia Heli Piñón.

Però, és clar, això són encara idees que cal matitzar i perfilar sobre el paper. No obstant, com a mínim, es veu col·laboració per part de tots, entusiasme i, sobretot, ganes de fer quelcom que agradi tothom.

Però... i els problemes?

A l'hora de començar a construir, s'han adonat que són molts els problemes i impediments que es presenten a causa de la mala infraestructura del sòl, fet fa 15 anys.

Per aquesta nefasta construcció, que sols va beneficiar les butxaques dels encarregats d'aleshores, caldria ara modificar o reconstruir-ho tot, però com que això és molt costós, intentaran solventar els problemes més greus. El principal és el de les inundacions: quan plou, les cases dels veïns del carrer Sant Antoni, que estan situades sota grans desnivells de terra, queden totalment inundades. A més, això també ha repercutit en les clavegueres, que, en inundar-se, rebufen.

Per altra banda, el problema de la plantació d'arbres o, més ben dit, de la no plantació d'arbres, va portar ja a la Plaça dels Països Catalans molta polèmica i, ara, amb la nova plaça, torna a resorgir com a tema de discussió.

Quan la terra és dolenta no hi creix el blat... Si la base trontolla, pocs arbres s'hi poden plantar. Parlem clar. No és el tren que passa per

sota la causa de no poder plantar arbres en aquesta zona; com tots sabem, bé que n'hi ha a la Plaça Catalunya o a la de Lesseps, on també passa el Metro; la raó radica en la mala construcció dels forjats, o sigui, la superfície plana de ciment o formigó que va d'una biga a una altra, la qual no pot aguantar, en aquest cas, un gran pes estàtic concentrat en un sol punt, com és un arbre. En canvi, si el pes està distribuït en diferents punts, no hi ha cap problema. Aquest és el cas de la gran estructura metàl·lica de la Plaça dels Països Catalans.

Aquest és, doncs, tot el projecte de l'estació de Sants, un procés que va començar fa anys amb la construcció de la Plaça dels Països Catalans i que acabarà el dia de la inauguració de la Plaça de l'Assemblea de Catalunya (si és que finalment decideixen que porti aquest nom).

Ara cal ser optimistes i no jutjar abans d'hora. Esperem a veure si la participació dels veïns en aquest segon projecte i la bona disponibilitat per part de l'Ajuntament, fa que aquesta nova plaça de l'estació reflecteixi el desig de tots.

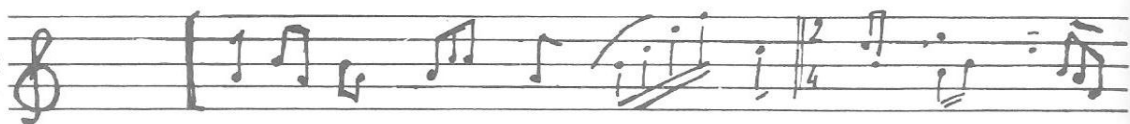
Elena Asbert
Gemma Niergo

TERMOPARKET

LA ULTIMA NOVEDAD
EN PARKET

Floridablanca, 26.	Tel. 223 07 12
Pi i Margall, 58- 60.	Tel. 210 43 02
Galileo, 46.	Tel. 339 55 66

Centenari del Mestre Pérez Moya

Aquest any celebrem el centenari del naixement d'un músic cabdal de l'últim segle: el d'Antoni Pérez Moya, director i membre de molts orfeons, compositor de moltes obres entre cançons i adaptacions de poemes populars. El mestre Moya, amb totes les seves anècdotes, mereix que des d'aquestes planes ens adherim a l'homenatge que se li farà. Aquesta és la seva història.

Nascut a València el 13 de juny de 1884 es traslladà als cinc o sis anys a Barcelona i ingressà en l'escola primària del carrer de la Riereta. Canta a l'Escolania de la Mercè i el mestre J. Cassadó, que la dirigeix, li proposa d'ingressar-hi. Als disset anys és nomenat organista de la Basílica de la Mercè i el 1904 li confien la direcció del cor de la Pia Unió de Sant Miquel Arcàngel; té llavors vint anys. El 1906, el mestre Millet és nomenat Mestre de Ca-

cors, va ser molt productiu. Durant més de vint anys va dirigir l'Escola Cantorum de Sant Miquel Arcàngel i del 1915 fins el 1925 fou director del cor de la Presó Model.

Fundà i dirigí, a la Casa Provincial de la Caritat, una coral d'infants d'ambdós sexes; dirigí, encara, els orfeons Montserrat (Centre Moral Instructiu de Gràcia), del Centre Catòlic de Sant Vicenç dels Horts, la Schola Cantorum Universitària de la Facultat de Filosofia i Lletres de Barcelona i, temporalment, de diversos orfeons de barris de la nostra ciutat.

*«El pare deia que
"El Noi del Sucre"
tenia bona veu de baix»*

PELLA i Escolania de la Mare de Déu de la Mercè; al seu costat, a en Toni Pérez Moya se li obren nous horitzons, coneix l'Orfeó Català i a partir d'aquí decideix consagrar-se a la música.

Els orfeons; la vida feta partitura

La seva obra està formada per més de mil obres, la gran majoria harmonitzacions de cançons populars. Cal recordar el **Camí de Siena** (Premi del centenari de Sant Francesc), **En l'Enterrament d'un Nin i Cançó dels Pastors** (lletra de Mossèn Cinto), tres misses de glòria i tres de rèquiem. Va compondre nombroses sardanes, entres les que hem d'esmentar, **A Montserrat**, **Marinada** i **Sóc de Sants**. El seu treball com a director de

El mestre i Sants

El mestre Pérez Moya va ser director de l'**Orfeó de Sants** des de 1925 fins l'any 1964, data de la seva mort.

Per parlar d'aquesta etapa al front de l'Orfeó hem cercat un testimoni i, curiosament, membre de la família d'aquest redactor... Els seus records estan transcrits literalment, en certa manera ens retornaran al temps que el vent s'emportà.

*«És un símbol
per a tots els cantaires»*

«El meu pas per l'Orfeó va deixar records i sensacions que ni el pas del temps, ni l'allunyament físic han esborrat.

»Va ésser quelcom de significatiu, tot i essent breu. Em va doler molt

haver de deixar-ho. Em trobava molt de gust, la meua afecció pel cant i la música em venia de mena, no per haver estudiat precisament, però els meus pares m'havien portat al teatre de ben petit, tant a representacions d'òpera com d'altres manifestacions artístiques.

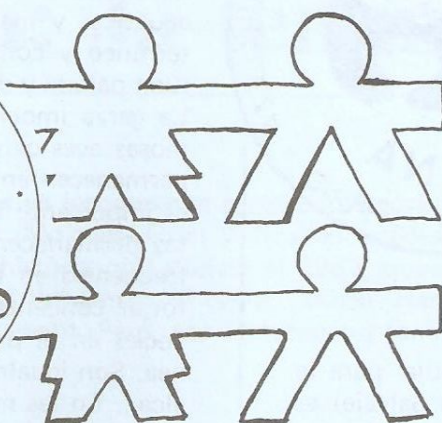
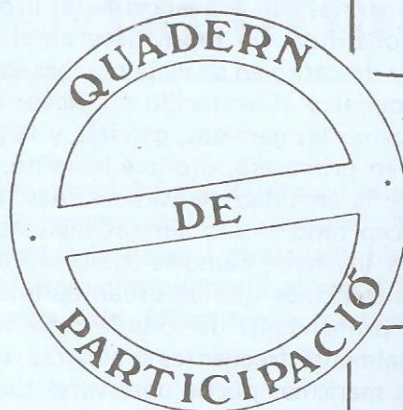
»Quan vaig conèixer el mestre Pérez Moya jo no era més que un anyell. L'admiració que sentia pel mestre era compartida pels altres components de la coral i una vegada feta la presentació del mestre al podi, s'encetava la primera nota i aquells homes, dones i nens es transformaven en éssers sublims. Jo, tinc una anècdota amb el mestre. Era el primer assaig de **La Ballanguera** i, entremig de tots els cantaires, mig amagat, el mestre Pérez Moya va dir-me: «Jove! Aneu amb el mestre Sala i repasseu amb ell, vocalitzeu i torneu». Em vaig quedar admirat per com el mestre se n'havia adonat enmig de tantes veus. Estic content que se li faci aquest homenatge.

Els actes del centenari

Amb motiu del centenari del seu naixement, se li faran tot un seguit d'actes que començaren el propi passat 3 de març amb una missa commemorativa a l'església de la Mercè.

Aquests són els actes a celebrar: Aplec Antoni Pérez Moya, Trobada de Cantaires de Catalunya el 17 de juny de 1984 a Montserrat. Dintre del Grec-84, concert popular monogràfic a la Plaça del Rei. Curset d'Història de la Música Coral Catalana. Conferència-cinema sobre l'obra d'Antoni Pérez Moya. Edició d'una biografia breu a la col·lecció **Gent Nostra** a càrrec de Martí Olaya. Edició d'un disc i una cassette amb la paraula del mestre i un recull de cançons i sardanes compostes pel mestre Moya. Concurs de composicions corals «Memorial Antoni Pérez Moya», 22 de novembre de 1984.

Tanmateix es descobrirà una placa que donarà nom a la Plaça d'Antoni Pérez Moya al barri de Sants i, per finalitzar i donar cloenda, s'inaugurarà a les Cotxeres l'Auditori que portarà el nom de Pérez Moya. Podríem dir moltes més coses del mestre Moya, rememorar anècdotes... El mestre és, a hores d'ara, un símbol, un ídol per als cantaires dels orfeons de Catalunya.

La Pau...

Diada Mundial per la Pau.
Barcelona.
Plaça de l'Estació de Sants.
23 d'octubre, 1983

- I. Avui. La Pau. No l'he coneguda.
No era una pau pura.
No era la pau del silenci ghandià.
No era la pau dels ocells
[fonent-se amb els núvols
No era la pau responsable.
No era la pau de les aigües
[cristallines.
- II. Era la pau embrutada.
Era la pau dels crits
[reivindicatius.
Era la pau de color vermell, de
[color negre...; política
Era la pau irresponsable.
Era la pau de les aigües
[embrutades

Joan d'Arquer i Terrassa

Sóc estudiant de tercer curs de Magisteri a Bellaterra. Com a futur ensenyant voldria donar la meua opinió sobre la tan controvertida LODE.

L'article 27 de la Constitució reconeix dos drets bàsics «*Todos tienen derecho a la educación y a la libertad de enseñanza*»; la LODE pretén que tot ciutadà en edat escolar tingui el seu lloc d'ensenyament en unes condicions dignes. Afavoreix la creació de nous centres docents en els quals els pares i alumnes tinguin plena llibertat a l'hora d'elegir una «doctrina» educativa.

És evident que la LODE pretén una socialització del sistema educatiu fent participar els pares i alumnes de la gestió del centre docent. El dret a l'educació no ha de minvar la llibertat d'ensenyament, que engloba una sèrie de conceptes bàsics per exercir la nostra professió, com són la llibertat de càtedra, llibertat de creació de centres docents, així com les directrius per a dirigir-les.

La LODE és l'eina que necessitem per a modernitzar l'actual sistema educatiu espanyol. L'alumne ha de participar en la dinàmica del centre on estudia, ja que les decisions preses incorrectament van en detriment de la seva llibertat. No comprenc els companys que es neguen a acceptar-la per moltes conviccions que tinguin. Reconec que la Ley no és del tot perfecta, però compleix les exigències mínimes per treballar i educar.

Jordi Bonsoms

Sr. Director:

Hem llegit el número d'abril de **Trenc d'Alba** i fem referència a "Bacus i Pantagruel", concretament a l'apartat titolat "La Parra-La paciència".

Estem totalment d'acord amb l'article i amb la definició que es dona d'aquest establiment (lent, brutet i força bo). I el volem corroborar, en haver patit l'experiència, quan un dimecres vam anar a sopar i varen trigar tres quarts d'hora (cronometrats) per portar el primer plat —amanida de formatge— i mitja hora més (també cronometrat) per portar el segon, iork amb pinya i bacallà amb anxoves i olives, i un cop acabat aquest plat ens vam trobar, de sobte, el compte sobre la taula i una pressa, fins aleshores desconeguda, per dur els cafès. I cinc minuts més tard, el senyor que ens servia tan eficaçment, va reclamar-nos la taula i el compte. Ja que segons ell, la necessitava per l'afluència de gent (Cosa incerta, hi havia a l'interior unes quantes taules buides.)

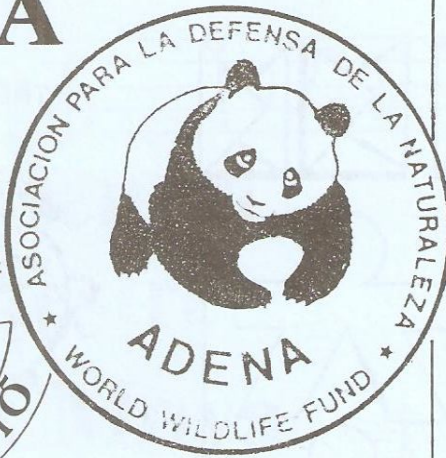
Podem afirmar —i afirmem— que mai no ens havíem trobat amb el fet que un cambrer —o l'amo— ens digui que... a veure si paguen i marxen. Mai. No sabem ben bé a què obeeix aquesta conducta. Potser per una manca de sensibilització o ser coneixedors de l'èxit del local, o una manca d'ètica professional o que, senzillament, tenen massa fums.

Suigui quin sigui el motiu, ja no ens veuran mai més.

Donant-vos felicitacions per l'oportunitat de poder expressar la nostra opinió, us saluda

Clara Salguero i
Jaume Ferrer

ADENA

El "World Wildlife Fund" (Fondo Mundial para la Conservación de la Naturaleza y la Vida Salvaje) es un organismo internacional cuyo objetivo fundamental es la preocupación por el medio ambiente natural del hombre, por los animales y las plantas, por el clima, la tierra y el agua; en definitiva, por todos los ecosistemas del planeta.

Se fundó en 1961 en Suiza y fue en 1968 cuando fue creada ADENA (Asociación para la Defensa de la Naturaleza) en España, que es la representación del WWF.

Desde entonces hasta hoy, la Asociación ha venido recaudando fondos encaminados a proteger y conservar la Naturaleza, a la vez que se difunde, a través de programas educativos, la filosofía conservacionista. Se han realizado varias campañas: en pro de la defensa de las ballenas, en la creación de las Tablas de Daimiel...; se han realizado estudios (y se están realizando varios en la actualidad) sobre la cigüeña blanca, el lince ibérico, el águila imperial, el urogallo...; se han comprado los últimos asturcones, varios ejemplares de antílopes mohor y dorcas que pasarían a formar parte del centro de supervivencia de fauna sahariana; las marismas de Guadiamar que luego se incorporarían a Doñana...

En sí, la asociación sigue los tres objetivos que definen la estrategia mundial para la conservación:

- 1/ Mantener los focos ecológicos esenciales y los sistemas soportes para la supervivencia humana.
- 2/ Preservar la diversidad genética.
- 3/ Asegurar una utilización sostenible de especies y ecosistemas (principalmente peces, bosques, y tierras de pastoreo) que soportan millones de personas de las comunidades rurales, así como grandes centros industriales.

Parece casi increíble, pero es verdad: al sur del río Llobregat se ubican varias lagunas, marismas, cañizales, playas, cultivos, pinares, eriales... que en su conjunto constituyen el tercer enclave húmedo de Catalunya y sin paralelo en la provincia de Barcelona.

Del antiguo, virgen y extenso delta, hoy restan las lagunas de La Ricarda, El Remolar, La Robertia, Ca l'Arana, La Podrida y La Murtra, esta última totalmente degradada.

Este delta es una superficie plana de 100 km², formada a partir de sedimentos que el río ha venido transportando en tiempos recientes, geológicamente hablando.

Sin duda, lo que más llamará la atención del observador será la gran cantidad de aves que se pueden constatar en la zona (se han detectado más de 315 especies diferentes), pero son también únicas la riqueza vegetal y entomológica (así llaman los científicos a los insectos).

Es un punto esencial en la migración de las aves acuáticas y marinas, de relevancia en el litoral mediterráneo y constituye un lugar clave en el que efectúan parada y descanso en su viaje muchas especies.

La garza imperial y el avetorillo nidifican; otras hermosas aves como las garcetas, garcitas y la garza real permanecen en primavera, otoño e invierno. También es importante la cantidad de aves marinas. Las gaviotas permanecen todo el año aunque algunas sólo son frecuentes en invierno, como la sombría, llegando a formar concentraciones que se sitúan para algunas especies en el primer lugar de toda la costa mediterránea. Son igualmente frecuentes el alcatraz, cormorán, alca... En las marismas puede observarse toda una variedad de especies de ánades, algunas de las cuales nidifican, varias especies de zampullinas, polluelas y focha, polla de agua, rascón, somormujo lavanco y toda una diversidad de limícolas (cigüeñuelas, andarríos, archibebe, correlinos, agachadizas, corredera, vanastera, avoceta, chorlitos...). Resulta interesante mencionar el avefría, que en invierno, forma grandes bandos y que siempre se queda alguna pareja a nidificar en primavera. Este ave no se reproduce en ningún otro lugar de Catalunya.

Sin embargo, esta interesante comunidad biológica está amenazada y es hoy motivo de preocupación de todas las entidades conservacionistas. Próximamente, el cauce del río Llobregat será desviado hacia el sur, perdiéndose parte de lo que hoy son cañizales, campos y charcas del delta. El propósito es el de ampliar las instalaciones del puerto y la Zona Franca barcelonesa. Un informe del Banco Mundial manifiesta la necesidad de modernización del puerto de Barcelona y no de su ampliación. No obstante, la Dirección General de Puertos ha realizado la excavación de una dársena interior en los terrenos de la Zona Franca y el proyecto de desvío del río, el cual parece que se llevará a efecto. La excavación de dicha dársena ha provocado un aumento de la salinización del acuífero profundo del delta. En lo que respecta al desvío del río, la adjudicación de las obras ya se ha producido a pesar de la oposición de los habitantes de El Prat, el Ayuntamiento, partidos políticos, centrales sindicales y las propias industrias que temen un aumento de la salinización de las aguas potables.

Pero hoy, la situación se agrava con el proyecto de la Corporación Metropolitana de Barcelona de la instalación de espacios deportivos con vistas a las futuras Olimpiadas y la creación de un parking para 3.000 coches, precisamente en el corazón de una de las zonas vitales del delta: las marismas de Les Filipines y la laguna de El Remolar. Si bien la Corporación prevé la creación de un parque natural en la laguna de La Ricarda (que, estéticamente, es la más conservada) creemos contradictorio las primeras medidas mencionadas, que atacan el santuario más destacado en lo que respecta a aves acuáticas. Asimismo, la importancia de La Ricarda pasaría a ser inferior, pues todas las lagunas del delta están interrelacionadas y la importancia ecológica de una depende en gran medida de las demás y del entorno.

Magòria: Ja tenim camp

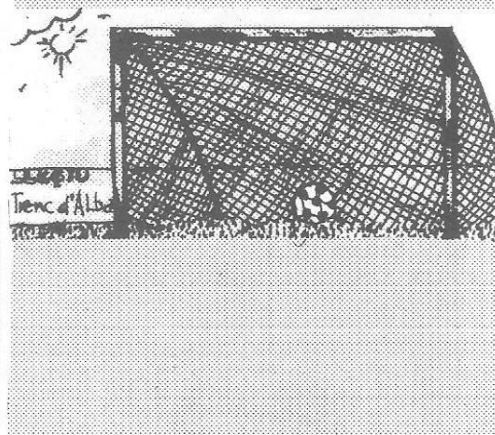
Ja tenim camp! El dia 27 d'abril es va inaugurar el camp de Magòria, situat als terrenys de l'antiga estació (Moianès—Gran Via). Així es posa punt final a la llarga i atrafegada història que s'inicià el 1963, quan l'alcalde Porcioles expropià el camp del Sants del carrer Galileu. Han passat onze anys. Massa temps, certament. Però, per fi, tornem a tenir camp.

Molts de vosaltres encara deuen recordar aquell camp del carrer Galileu. Un camp on s'instal·là la tribuna de l'estadi de Les Corts —on jugava el Barça aleshores—. Un camp on defensaren la samarreta blanc-i-verda jugadors com Samitier, Alcántara i Sancho. Un camp amb molta història. Recordem que el Sants va ser fundat el 26 d'abril del 1922 i un any després ja comptava amb 5000 socis: Es pot demanar més? Però arribà l'any 1963 i l'Ajuntament de José María de Porcioles decidí la realització de les obres que donarien pas a l'Avinguda de Madrid. Lògicament, el camp del carrer Galileu feia nosa. L'alcalde Porcioles va parlar amb Joan Estrada, president del Sants: "En un any l'Ajuntament construirà un nou camp. Només heu d'esperar un any." L'expropiació es realitzà el

mateix any '63, però la construcció no va arribar.

I començà així el llarg pelegrinatge de la Unió Esportiva de Sants per cercar camp. De primer, el club blanc-i-verd firmà un contracte amb l'Espanyol per utilitzar el camp de Sarrià durant dos anys, els quals no arribaren a aconseguir-se. Joan Vila Reyes, president espanyolista d'aleshores, va desnonar els santsencs amb l'excusa que la gespa del camp es feia malbé. El Sants jugà dos anys al camp de l'Hospitalet, dos anys més al de l'Europa, cinc temporades a les instal·lacions del F.C. Barcelona, després tornà a l'Hospitalet i, finalment, al Julià Capmany a Montjuïc, pel qual signà contracte amb l'Ajuntament per cinc anys. En no renovar-se aquest contracte, la temporada passada hagué de jugar al camp del Bàscula, a la Zona Franca.

I, per fi, el dia 27 d'abril s'inaugurà el camp de la Magòria, construït per la Generalitat. La comissió d'actes tingué com a president honorari en Quirze Martí i, com a president, el vicepresident del Sants, S. Jorba. La comissió de clubs aplegà l'Atlètic Sansense, A.D.B. Collblanc, C.D. Estrella de Magòria, Club Dinàmic Batlló, Club Deportivo Sants, Club de Futbol Burgos, Club de Futbol Sporting Buenaventura, Societat Esportiva Mercat Nou, Futbol Club Barcelonense, Unió Esportiva de Sants, Penya Barcelonista de Sants, Club de Futbol Mundial, Escola Municipal Pau Vila, C.F. Bordeta i Boys Arturo. Són 15 clubs compostos per 37 equips que hauran de compartir el mateix camp.

En els actes inaugurals hi hagué de tot: cercavila, majorettes, partits de futbol i la presència de Mossèn Vidal per beneir les instal·lacions. En Quirze Martí ens comentà: "Estic molt content perquè tot ha funcionat perfectament i estic segur que ara el Sants agafarà una nova empena."

Ja ho sabeu, veïns de Sants, Hostafrancs i La Bordeta. Ara no tenim cap excusa per no seguir els nostres equips. Ara, per fi, ja tenim camp.

Josep Martínez

Eleccions al Parlament

Parlem-ne

Vapor Vell- Mercè Sala

Foto: Meritxell Sendra

A l'últim exemplar de la revista *Trenc d'Aalba*, expressàvem, potser amb massa optimisme, l'interès que havia despertat en l'actual Tinent d'Alcalde de l'Ajuntament de Barcelona el tema de l'adquisició dels terrenys del Vapor Vell per a ús públic del barri.

Malauradament, els esdeveniments posteriors han demostrat tot el contrari. La inefable senyora Mercè Sala ha fet palesa, una vegada més, un total desconeixement dels problemes del Districte, així com un absolut desinterès per conèixer-los. En nombroses ocasions, les Associacions de Veïns i les entitats varen insistir en la necessitat que el Consistori fes un escrit al Patrimoni de l'Estat interessant-se per la compra dels esmentats terrenys. Després de molt esperar, la carta 'èpica' que es va rebre deia:

"Analizando el tema en cuanto a las necesidades de equipamiento público de los barrios en los que

están ubicados los terrenos, se ha concluido que no existe déficit de ningún tipo de los servicios que sea competencia de este Ayuntamiento..."

Es a dir, que a Sants, Hostafrancs i La Bordeta tot són flors i violes. Vaja, que ens queixem per vici.

La resposta del veïnat no s'ha fet esperar. En una nota pública es convidava la senyora Mercè Sala "a passejar pels nostres carrers, ja que sembla no saber de quins barris parla; li garantim explicar-li un bon ventall de déficits, que van des d'una manca d'espais verds, places d'ensenyament a tots els nivells, d'equipaments esportius, sanitaris, etc."

El tema, doncs continua pendent; ara bé, l'Administració pot tenir per segur que els veïns ens mantindrem amb fermesa per tal d'aconseguir aquest espai vital per a tots els que vivim a la zona i també per a Barcelona en general.

Una vegada més, els nostres barris, així com arreu de Catalunya, han viscut intensament la campanya electoral desenvolupada pels diferents partits polítics de casa nostra. Aquest cop, el motiu fou les eleccions per a la formació del nou Parlament de Catalunya que ens governarà durant l'actual període legislatiu. Això sí, amb permís de Madrid, com és de suposar.

Els cartells amb la imatge del cap de llista, amb cara d'interessants i somriure convincent (en algun cas, les fotografies et recordaven el famós conillet dels dibuixos animats de televisió, sense pastanaga, és clar; o al "Papa Barrufet", deixant de banda qualsevol tic nerviós...), han inundat les parets i tanques publicitàries dels carrers de la Ciutat. Frases tan suggestives com "Fem i farem", "Si votes a ... tots hi guanyarem" o "Hi ha una altra Catalunya" s'han escampat pels llocs més inversemblants.

Els ciutadans hem rebut cartes de tothom explicant vida i miracles, així com les seves excel·lències i demanant, de passada, la nostra confiança i, com no, el vot. Les inauguracions de camps de futbol, zones esportives, llars de jubilats, etc. s'han multiplicat per tot el país. No han quedat enrera els nombrosos actes explicatius de totes les formacions polítiques, on cadascú ha criticat o alabat el molt o poc que s'ha fet o deixat de fer. Hi ha hagut arguments per donar i per vendre.

Però l'important de la campanya electoral —i quan s'acaba, s'oblida fàcilment— és que els nostres governants o aspirants a ser-ho, s'acosten a l'home del carrer per tal de saber els nostres problemes i escoltar les múltiples demandes que hi ha. Ara, és necessari que una vegada finalitzades les eleccions no quedi tot en aigua de borra i es continuï igual que abans. Les institucions democràtiques i els partits que hi treballen, han de facilitar l'apropament, la participació i la claredat en totes les tasques que es porten endavant. Si no, difícilment es podrà mantenir la il·lusió que molts catalans posem en cada contesa electoral, sigui quin sigui el partit que resulti guanyador.

Jordi Clausell i Subirats

La Utopia per un entrepà

Lluís Llach

"Ara mateix enfilo aquesta agulla amb el fil d'un propòsit..." Així comença una cançó d'en Lluís Llach i així podríem començar a parlar d'aquest home, reservat, tranquil, irònic, meravellós, d'aquest poeta de la música. La seva obra és prou coneguda per tots, de nord a sud, terra endins, mar enllà.

Es una tarda de primavera, com moltes altres, però per a la gent de Papiol aquesta nit serà diferent. A quarts de onze del vespre actua Lluís Llach. Trenc d'Alba ha volgut parlar amb ell. Heus aquí el que ens va dir.

Els músics se situen al seu lloc, en un moment s'inicien unes notes al piano; el so està massa alt, vibra, no podem entendre la lletra de la cançó. Do, do, ... No, no. Ara massa baix: els de l'última fila no em sentiran. "Alto", noi, aquest llum em ve massa als ulls. Ara, que, potser per als de TV3 quedi massa fosc. En Lluís mou els fils de l'assaig amb gran facilitat. Els instruments de corda fan la seva entrada;

s'enceten les notes de "Vinyes verdes vora el mar". Entre músiques de guitarra i cel.lo s'ha fet l'hora de començar l'entrevista. En Lluís vesteix camisa clara, pantalons texans i un gruixut gersei de llana marró.

—Lluís, tu vas guanyar el premi "Tenco" l'any '79. ¿Què significa per tu si pensem que l'han obtingut músics com Brassens, Brel o Vinícius da Moraes?

—He d'estar agraït perquè era una gent d'Itàlia i jo allà no era gaire conegut. Van sentir els meus discs i es van preocupar de saber coses de mi, he d'estar agraït.

—¿Projectes amb el teu darrer disc, "T'Estimo"?

—Els discs mai no són projectes, són realitats.

—¿Què significa "T'Estimo", el títol del disc?

—Quan buscava un concepte que definís tot el disc, vaig posar-li aquest títol perquè d'alguna manera o altra definia totes les cançons.

—¿I a qui va dedicat aquest "T'Estimo"?

—Va dedicat a un públic, però no només a un públic, "T'estimo" és una paraula que significa amor, tendresa, vol dir al públic, a cada persona que l'escolta, vol dir que està ara i aquí; el que va dedicat al públic és l'amor particular. Va dedicat al disc!

—¿Creus en la inspiració? ¿Es pot trobar la inspiració anant pel carrer?

—Potser sí que cregui en la inspiració, però... crec molt més en la feina. Dius dia a dia? Sí, potser dia a dia, setmana a setmana, segons la capacitat de treball de cadascú. Però la inspiració, se l'ajuda molt treballant. Es pot trobar en una persona, amb unes determinades característiques. Bé, penso que sí.

—Quan fas una cançó, ¿ets espontani o és una cosa premeditada? ¿Què et surt primer: la lletra o la melodia?

—Quan faig una cançó no és premeditat, no sé si és espontani, però premeditat, segur que no; en l'aspecte de dir "Ara faré una cançó que parli de parets". Segur que no, sempre em surt primer la melodia. O quasi sempre.

—Ets sincer en les teves lletres?

—Procuro ser-ho com a mínim amb mi mateix. De vegades ho disfresso una mica pel públic. ¿Per què ho disfresso? Doncs perquè hi ha coses que prefereixo no dir-les, intento buscar l'equilibri per no ser deshonest amb mi mateix.

—Has tingut por de cantar?

—¿Vols dir posar-me davant d'un públic? Aleshores, no. Però si et

refereixes a les conseqüències, sí; ara no tant, abans a cada recital corria el risc d'una sanció "Gubernativa".

—Parles d'un adéu: ¿Com t'ho plantejes? ¿Quins símptomes et diran que ha arribat l'hora del comiat?

—No m'ho he plantejat com un adéu premeditat, el que passa és que, com a cantant, la meua vida artística ha de tenir una fi i aquesta fi l'he d'acceptar com "algo" lògic i normal. El que m'agradaria és que fos elegant. Els símptomes? La primera senyal, suposo que me la donarà la gent que està en una sala; després hi haurà altres termòmetres, com la gent que vol els discs.

—¿Quin significat tenen les "Dotze hores de Canet" per a La Cançó i per a tu?

—Era l'exposició màxima de La Cançó i, per tant, un acte multitudinari. Quan els actes multitudinaris eren un risc, eren molt necessaris i, per tant, importantíssims. Ha estat una manifestació de tipus cívic que donava una idea del que passava en aquest país.

—Has cantat a Madrid. ¿Com t'acull el públic tot i que hi ha una diferència idiomàtica?

—El públic madrileny és molt maco. M'acull molt bé malgrat aquesta diferència.

—Lluís, ¿Com és que cantes en català si tens un públic de parla castellana?

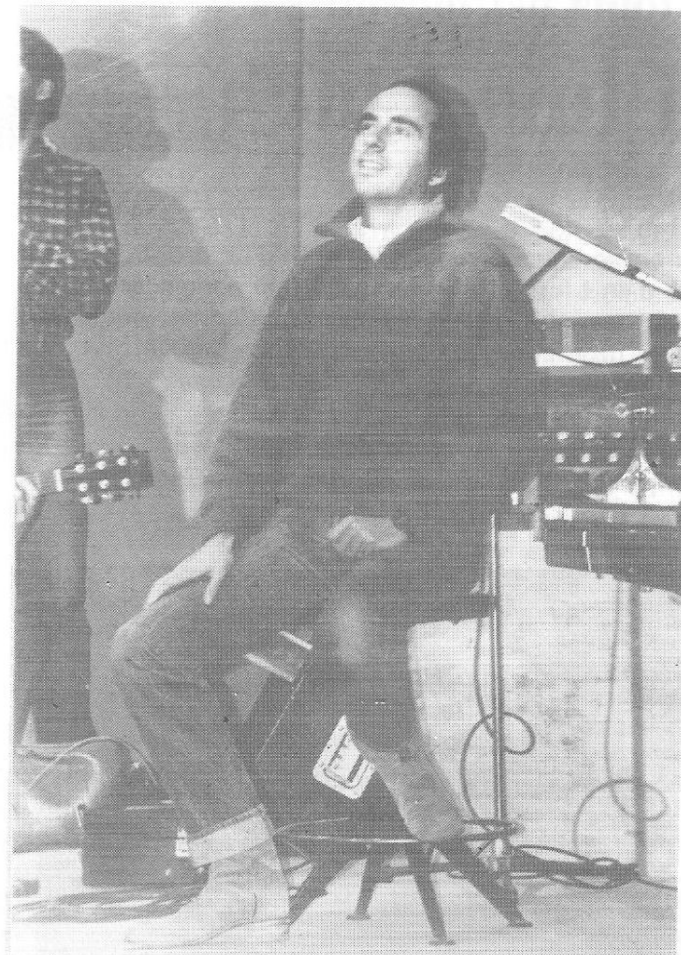
—Doncs per una qüestió de principis; si ara em posés a cantar en castellà o en qualsevol altra llengua de l'estat espanyol, semblaria renegar dels meus principis. A més, ja hi ha les fundes dels discos que estan en castellà. ¿Que per què no estan en altres llengües de l'estat? Per una qüestió econòmica.

—¿Què penses de la rivalitat Llach—Serrat—Raimon?

—Filla...! No opino res perquè la considero una de les moltes animades que es poden dir en aquest país. I, d'elles, la més grossa.

—Llavors, no hi ha rivalitat?

—En absolut! Cap. No és possible... Espero! Perquè voldria dir que els tres som uns cretins. De debò, no n'hi ha cap! Tu, escolta, sembla com si no t'ho acabessis de creure...

—¿Quin missatge vols donar amb "Fills d'Hiroshima"?

—Escolta, tu! Llegeix-la! Escolta-la i ho sabràs.

—Hi ha una línia de pensament comuna entre Pi de la Serra, Serrat i tu?

—Som una gent que venim d'una cultura, d'unes circumstàncies i, fins i tot, d'una generació.

—¿Et consideres un trobador per a un poble?

—Això només és un bon títol per a un llibre, només això.

—Llavors, què et consideres?

—Una personeta normal que canta. (Riu)

—¿Què significa el Centre Catòlic de Terrassa en la teua vida?

—No m'ho he plantejat mai; suposo que el primer graó d'una estranya escala. No ho sé.

—Tens una cançó que es diu "Laura" i, quan te la demanen, no la vols cantar. Per què, Lluís?

—Això és una invenció teua i, a més, la teatralitzes posant tons de veu. Jo la porto en el repertori des de fa nou anys. El que passa és que, des que porto primera part, he de

triar onze cançons; en tinc vuit de noves, de les quals he de triar-ne sis; me'n queden cinc de les antigues i, per tant, "Laura" ha estat sacrificada.

—No hi ha cap motiu més?

—Es que si hi fos, evidentment, no te'l diria, això està claríssim. Perquè em sembla que l'únic motiu seria un menyspreu per la Laura i això em sembla absurd i de mala educació.

—Lluís, ¿Creus que pot haver-hi una segona Hiroshima?

—Sí, de fet ja hi és. Es una clau contra l'armament.

—¿T'espanta el fet que pugui tornar a passar?

—A mi, morir socarrimat no em fa cap il·lusió. Es una cosa que no em fa alegria.

—Com t'agradaria morir? ¿Algun lloc en especial?

—Tranquil i a caseta. Si pogués ser a l'Empordà, millor.

—Es útil lluitar per l'utopia?

—Oh, clar! Com... Ara... Després. Sí.

—Tu hi lluites, per la utopia?

—Es clar! Però és que amb això de la utopia ens enganyen com si fos una animalada. Es que quan tu lluites per ser una persona formada

d'aquí deu anys, ja estàs lluitant per la utopia. Es que hi ha gent molt cretina pel món; ser un ésser excepcional ja és una utopia. Lluita i no perdis el ritme... No et trepitgen, és que quedes anul·lat.

—Qui són els cretins per a tu?

—Oh! N'hi ha de moltes menes, depèn de quin tipus de bestiar analitzem. Jo diria aquella que les seves cretinades tenen una repercussió més pública. I en aquest camp, tots els que, d'una manera o una altra, estan a la vora del poder...

—Tens opció política?

—Sí, cap als pensaments d'esquerra radicalment nacionalistes i radicalment d'esquerrers. Ho dic perquè en aquest país, s'entén per esquerra qualsevol cosa, i, per nacionalisme, qualsevol altra.

—Et vas presentar a les eleccions al Parlament, l'any '80, amb Nacionalistes d'Esquerra. Per què?

—Perquè era l'opció que més m'agradava, i no tan sols la que més m'agradava, jo vaig ser iaio fundador de Nacionalistes d'Esquerra. Aleshores, perquè m'agradava, vaig pensar que una opció d'aquest tipus era necessària.

—¿T'interessava en aquells moments posar-te en política?

—M'interessava i m'interessa. El que passa és que no d'una manera institucional; prefereixo militar dalt l'escenari.

—Què és l'amor?

—M'ho preguntes d'una manera! És el sentiment important de l'ésser humà. La força motriu. I, a més, el que es practica cada dia. L'hauríem de potenciar més en tots els termes, l'amor personal, l'amor col·lectiu. Jo lluito per amor. Per diners? No, he tingut la gran sort de tenir-ne des de petit.

—Tens molts diners?

—La meua gran sort ha estat en aquest aspecte, a més que me n'heu donat molts. I dic me n'heu donat perquè jo sóc una persona que treballa a tant per cent, excepte quan es tracta de festes majors. Per tant, el que he guanyat, ha estat el que la gent m'ha volgut donar.

—¿Què han significat els teus pares en la teua vida? ¿Què van pensar sobre que et dediquessis al món de la música?

—No res, són els meus pares i prou. Al principi, tenien una mica de por, però ha estat una manera de donar-los joia.

—Lluís, et puc fer un test?

—En plan Freud. Tira, tira!

—Una flor.

—El liri.

—Un animal.

—El diplodocus.

—Lluís, que te'n fots?

—Potser sí, potser no.

—Un llibre.

—La Bíblia.

—Un escriptor.

—Sant Joan.

—Un músic.

—Aquesta pregunta està feta amb molt mala intenció, tu. Dius un músic... Doncs, l'ase quan canta. Però no te'n riguis, dona. És la música animal més maca que hi ha. I mira que el món està ple d'animals de tota mena.

—Un personatge històric.

—La Verge de Fàtima.

—Un personatge de ficció.

—La mateixa Verge de Fàtima.

—Un nom de dona.

—Marta. Significat especial? Cap. És la noia que acaba de passar.

—Què t'enduries en una illa deserta?

—Doncs... La Verge de Fàtima, la persona que estimes i, si pogués ser, un piano de cua. (Riu)

—Escolleix entre aquestes dues opcions.

—Bach o Stravinsky.

—Bach.

—Verges o Figueres.

—Verges.

—Cinema o teatre.

—Cinema.

—Seny o rauxa.

—Ambdues coses.

—¿Què és per tu la religió, com la definiries?

—No crec en Déu; crec en la meua ignorància.

—Ets ignorant, Lluís?

—Sí, molt. Però a això no li dic Déu, li dic ignorància.

—Per què et consideres ignorant? Lluites per deixar de ser-ho?

—Perquè ho sé. Perquè forma part de la manera d'existir de l'ésser humà; una de les seves qualitats és ser ignorant. Sí, en part sí que hi lluito, però mai no acabaré d'omplir forats, sempre seré ignorant.

—¿Ets espontani o normalment et penses les coses?

—No, jo crec que sóc espontani, però això no ho poso en contradicció amb la racionalitat. Pots ser espontani pensant.

—¿Què penses de l'homosexualitat, dels moviments "Gay"?

—Doncs hauríem de començar dient que la gent se sent involucrada per aquesta paraula.

—Però no m'has contestat el que en penses. ¿Et sentiries gaire molest si t'ho diguessin?

—Jo penso que homosexualitat vol dir sexualitat; per tant, cap problema...! No em sentiria molest. El que passa és que no els diria ni confirmació ni negació. Perquè és la meua vida íntima, l'alliberament comença pel respecte a la intimitat. I més, en un país en què la manipulació de la intimitat s'ha convertit en un estil.

—¿Què penses de la polèmica de les etiquetes?

—Estan bojós! La gent no sap llegir. Quan algú, per iniciativa pròpia, hi escriu en català, a l'endemà el tiren pels tribunals. Què en penso? És una manera cretina de veure les autonomies i els drets lingüístics i culturals d'un poble i, a més, és fer difícil la convivència. És curiós que quan un dels seus ministres fa una animalada no reaccionin igual. I que quan, normalment, maten quatre persones a Pasajes d'una manera sospitosa, no facin el mateix. I, en canvi, perquè un bon dia a un pobre desgraciat li va semblar que posar llet en català sonava bonic, aixequin tanta polseguera. Ben mirat, si entenen "Oil" en anglès, poden entendre "Oli" en català. La diferència és minsa, no et sembla?

—¿Què penses del cas Vinader, tu que has estat prohibit durant molt de temps?

—Opino que, quan un intenta no ser un cretí, s'ha d'opinar. És el terme-metre de la cretinada. Que se segueix fent en aquest país. Que és una democràcia segrestada. Que tot el poder judicial en aquest país, si no està corromput, li falta poc.

Coneixent Gent Ricard Reguan-TV3

Ricard Reguan, nascut fa uns 30 anys, poc més o menys, fill del Poble Nou, és un d'aquells homes gens coneguts, però que porten a terme una tasca prou interessant i que fan possible que veiem "bons" programes a TV3. Ell és un dels realitzadors de la Televisió Catalana; ha fet, principalment, programes especials, com el del 23-F, i ha seguit a persones "importants", com en Julio Iglesias o en Lluís Llach.

Creu que ell és un pallaso, però cal dir que, per a ell, tothom és un pallaso amb més o menys gràcia.

respon negativament, ja no torno a insistir més. Amb l'especial del 23-F varen voler parlar amb el senyor Suárez i altres polítics, però ells no volien, deien que preferien oblidar-ho tot. Doncs bé, jo no vaig voler insistir més i vaig parlar amb aquella gent que no era coneguda, però que també havia viscut els fets.

—I el senyor Tejero?

—En Tejero és un gran pallaso, és més important que en Charlie Rivel, em vaig divertir molt amb ell. És un personatge molt divertit.

—Et defineixes políticament?

—Sí, sóc un 'Anarco-Vacilón' (La veritat és que no és difícil de creure.)

—Ets constant en el que fas?

—No, sóc inconstant en tot, per això m'agrada fer especials, cada vegada són diferents. Ara m'agradaria anar amb un circ durant uns mesos, conviure amb ells. El que passa és que no hi ha circs. Essent tan inconstant no hi ha qui em pugui aguantar.

—Tornaràs a fer cinema o teatre?

—Sí, i no crec que trigui gaire. És com un cuc que porto a dins i que sempre lluita per sortir.

—Defineix tècnicament una càmera de vídeo.

—No en sé, de veritat que no. I no en vull saber, perquè si en sabés, entraria en un terreny que ja no és el meu. Això és feina dels càmeres, jo m'estimo més no saber-ne i la veritat és que, així, treballem molt bé, els càmeres ja saben què és el que vull.

—Què és el millor de la teva feina?

—Conèixer gent com vosaltres. (Gràcies, Ricard)

—I el pitjor?

—Conèixer d'altres gentes.

—Ricard, com t'agraden les dones?

—M'agradeu totes. ¿Què faria jo sense vosaltres? Sou el millor que conec.

Hem d'acabar la nostra xerrada amb ell. Ha d'anar a fer feina. El plató ja és preparat i ell no pot faltar. Ens despedim d'ell i quedem per una altra xerrada. Doncs fins una altra, Ricard, i gràcies per la teva sinceritat amb nosaltres.

—Ricard, ¿Quan de temps fa que ets a TV3?

—Vaig entrar-hi fa vuit mesos, a l'agost del vuitanta-tres, quan encara no funcionava plenament. El primer programa que TV3 va emetre estava, en part, realitzat per mi; el segon era tot ell realització meua.

—¿A què t'has dedicat abans d'estar a TV3?

—Havia fet una mica de cinema i teatre. Des de molt petit he estat posat en teatre, el meu oncle era l'ampresari del Teatre Romea. Sempre he fet papers còmics. Quant a cinema et puc dir que el guió de la pel·lícula "Zipi y Zape" era meu.

—Dius que has fet papers còmics, et consideres un pallaso?

—Sí, em considero un gran pallaso, però és que el món està ple de pallasos, jo n'he conegut molts.

—¿Has tingut algun problema amb TV3 a l'hora de realitzar algun programa?

—No, mai. De vegades s'ha dit que tal cosa potser seria millor canviar-la, però sempre s'ha acabat dient que jo era el realitzador, que la tasca era meua i que fes el que millor em semblés.

—I amb la gent que has hagut de tractar, has tingut problemes?

—No. Mira, quan jo pregunto i se'm

Exposició de Ceramistes

quinze dies i un cop al mes, reunió amb altres artistes (pintors, escultors, tapissers, fotògrafs, vidriers...) Els criteris per a l'exposició van ser: un màxim de 3 obres per artista i cap norma sobre les obres a presentar. Pel que fa als seus objectius, eren col·laborar amb el Centre Cívic i, de cara al barri, donar-se a conèixer i conèixer-se entre ells, per a crear, en el futur, un col·lectiu que reivindicui qüestions sobre la ceràmica.

Han rebut ajut del Centre Cívic en el muntatge, la publicitat i també hi ha hagut una subvenció per a les xerrades i actes. Ara també volen connectar amb caixes d'estalvi per a la financiació de la publicitat.

La valoració d'aquesta exposició és, per a ells, molt positiva. Hi ha hagut molta assistència de públic i les opinions han estat molt favorables. Això obre la possibilitat de fer noves exposicions i els anima a fer més coses junts, ja que la majoria d'ells no havia exposat mai. De moment, de l'1 al 10 de juny, es farà una exposició dels alumnes d'escoles de ceràmica del barri i el mes de setembre, una altra de ceràmica comercial que es ven a les botigues.

El camí ja és obert, ara només resta anar endavant i trencar amb la idea que la ceràmica és un art "menor".

Josep Martínez
Rosa Maria Picó

Del 24 d'abril al 13 de maig, els santsencs vam poder visitar la Primera Exposició de Ceramistes de Sants. Les obres de 30 artistes i els diferents actes que es van celebrar, van animar el nostre Centre Cívic tot congregant un gran nombre de persones interessades en la ceràmica. Per parlar d'aquest tema, vam connectar amb dos dels ceramistes que hi exposaven la seva obra, la Isabel i el Rafa.

Fa un any que els vuit tallers que hi

ha al barri van començar a relacionar-se. Paral·lelament, el Centre Cívic començava a funcionar i els ceramistes es van oferir per a realitzar-hi activitats. D'aquí va sorgir la possibilitat d'exposar les seves obres dins les convocatòries reduïdes que va fer el Centre Cívic. Abans d'aquesta exposició es van fer unes reunions periòdiques —que encara es mantenen i sobre les quals s'informa al Centre Cívic— a dos nivells: reunió de ceramistes un dijous cada

IRIS
J. CURA

Sastreria Confeccions Camiseria Gènere de Punt.

CREU COBERTA, 112 - Tel. 431 67 99

Bacus i Pantagruel

O' FURANCHO: Gallecs

Diuen dels gallecs que tenen una mica de 'patxorra' i que són lents. Ara, menjar, allò que es diu menjar, ja saben el que es fan, ja...

Vist així, des de fora, sembla una degeneració d'una taverna: fum, pernils, un local petit amb quatre taules i gent veient l'Un, Dos, Tres... Però si dieu: "Taula per a dos, per sopar...", us portaran a dalt; un menjador molt gran —apte per a sopars multitudinaris— amb unes taules molt altes i cadires —si no us toqués coixí— molt baixes.

De primer vaig enfrontar-me a un plat d'escudella... que no és gaire gallega, però què voleu, tenia fred. Déu n'hi dó: no feia gaire gust d'Avcrem (suposo que n'hi havia), però era un xic greixosa, amb una mica més de col hagués quedat millor.

Després vaig demanar sípia a la planxa. Per aquests mons de Déu, porten una raccioneta de sípia congelada; aquí us porten un plat de sípia no congelada, amb bosses i potes, de gairebé un dit de gruix i força all i julivert. La sípia era gruixuda, però dura...? gens ni mica. El lluç a la basca també és prou bo: dos o tres rodanxes de les grosses i la salsa amb pèsols... Per llepar el plat, tu.

A l'hora dels postres demaneu gelat. Si us ve de gust la xocolata demaneu un "Tartuf". Si voleu un gelat bo-bo, demaneu una llimona gelada, són aquelles de La Menorquina: una llimona grossa, plena de gelat de llimona. Lògic, oi? Però no us penseu que la pell és de plàstic. És de llimona. Gelada. Que sí. I ara em preocupa ben poc si penseu que faig publicitat gratuïta.

Sobretot: no demaneu sangria! Fa gust de colònia.

SALOU -5: Aigua bruta

El Salou-5 està decorat a "l'antiga" (segons ho entenen a les granges): taules de marbre, cadires pintades de negre, cromats de color daurat, parets estucades... i algun llum de neó. L'ambient, en conjunt, resulta una mica fred. Però no està gens malament, no... Les tasses són de dues mides: cafè i cafè amb llet. O sigui, que si demaneu un suís (90 pts),

o una tassa de xocolata (75 pts) no us portaran les misèries habituals. El problema és que també fan servir aquesta mesura per a les infusions: una bosseta de te en mig litre d'aigua calenta (igual a mig litre d'aigua bruta) per 40 pts. Això sí, porten el te tapat.

Gràcies, martiritzats lectors meus, per les vostres cartes. Cada cop que en rebo una, ja no cal que sopi.

Eduard

LUDOTECA LUDOTECA

"ESCLAT"

de 14 a 18 anys

Informa't

de 19 a 21 h.

ATENEU POPULAR DE SANTS

Carrer Premia 15 Tel 431 84 08 Carrer Riego 28

VIDEO • TEATRE • JOCS • MUSICA • RADIO • TELEVISIO

Manet

MARCS
QUADRES
LÀMINES
MIRALLS

VENDA A L'ENGRÒS I DETALL

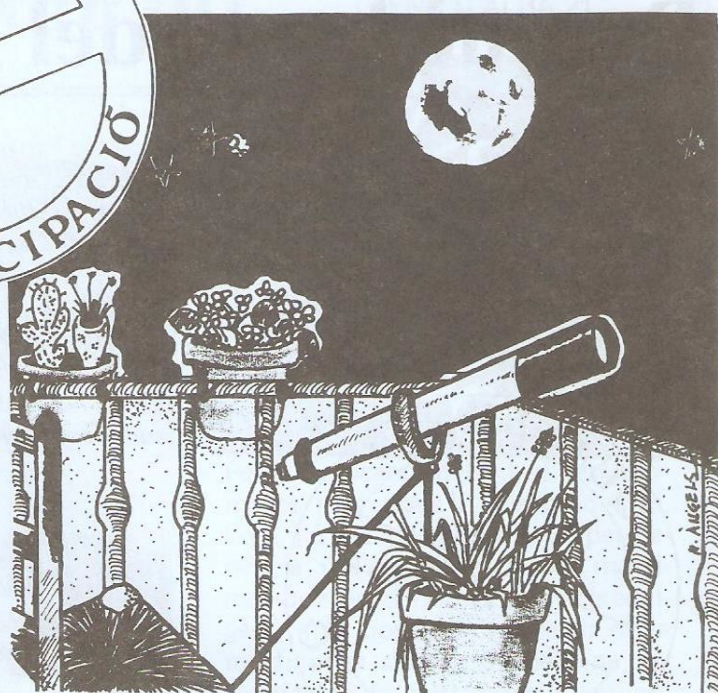
ROSÉS, 65 • TEL. 339 64 40

BARCELONA 28

L'Observatori

A cops, m'emborratxo i ebri de mi, després de maleir les mil sorts que, després de provocar-me, han lligat el meu destí, m'assec cara mestral. I és assegut en una cadira que amb prou feines és capaç d'aguantar les contínues ràfegues de vent, que em deixo gronxar per la seva fúria. Fitant amb la cua de l'ull el pas del temps, ignoro el meu destí i quedo embadalit davant unes belles nines fosques —unes belles nines clares—. Són moments de plenitud, de pànic i angoixa davant la sobtada visió de futur; són estonetes que, a la llarga, es veuen sorpeses pel retall del balanceig d'una noia de faldilles curtes i cames llargues... Així, amb aquesta mena de distància que amb el present jo mateix em vaig creant, deixo passar la tarda. Silent, estàtic, construïnt mil mons que res tenen a veure amb l'original, immune a la maldat que apallissa el món, espero la nit. I la nit vindrà entre fantasmes que la raó s'ha negat a creure, entre siluetes que no dubtaran a deixar-se gronxar per la lluna o entre llargues comitives d'estels i desigs amorosos que sota la meua benedicció esperen ésser satisfets. Mil monstres faran llavors l'amor gronxats d'anonimat i jo, en aquell mateix instant, deixaré la meua cadira de banús per tal de pujar al petit tussol que separa el meu observatori del món. Serà un moment càlid, cap veí serà capaç de descobrir la meua ombra escolant-se pels llargs carrerons del meu poble i abans de travessar la muralla que els amaga, mormolaré un preciós cantussol sota l'àmpit de la finestra de la meua estimada. Serà una dolça cançó a dues veus, la meua i la de la criada que correrà a avisar-la, com la de qualsevol joglar estúpid d'anacronisme; una cançó que, després de diluir-se entre les ombres del poble, finirà el seu ressò tan aviat com els seus ulls guaitin l'escletxa de lluna de la seva cambra. Fugiré, llavors, entre els crits d'un pare gelós, esquivant els mil projectils que sobre mi seran llençats, cap al meu observatori. Allí on, després de recobrar forces, composaré el millor dels concerts inaudibles entre el frec d'un poema d'amor. Després, complagut

pel resultat dels meus esforços, somniaré una nit d'amor com sempre he desitjat, fins que, capriciós com mai, víctima de la nit i de les mil banades que ella amoixa, acabaré enviant un petit xinès, al meu servei, al cau de la meua estimada amb un encàrrec. Serà un bon regal: una químera. I el reflex d'aquell suau tresor l'acaronarà com un bes. I, com un bes, ella es deixarà amoixar pels meus llavis. I aleshores, enderiat per la confiança que em donarà el triomf que nin-

gú no em podrà negar, em limitaré a esperar el meu xinès amb el missatge que ella li haurà entregat, un missatge que serà inútil que ell intenti ocultar amb la fútil pretensió que és de la seva propietat, perquè jo, desconfiat com sempre, hauré espiaat aquell encontre amb el telescopi i no em caldrà més que invocar els astres de Tots Colors, perquè, hipnotitzat com un idiota, acabi confessant-me la grata impressió que li haurà causat el meu regal. Llavors, feliç, content i orgullós pel meu triomf no del tot imprevist, pujaré veloçment les recargolades escales que condueixen a la mare dels telescopis, per tal de fruit de la millor manera possible amb la magnífica visió de la constel·lació que secretament porta el seu nom: Tesanna. I abans de tornar a invocar els esperits que atesora el seu nom, em permetré un somriure luxuriós davant les diferents imatges que sobre ambdós jo mateix aniré teixint. I amb el meu ajut i el del diable, abraonaré els seus llargs cabells a distància. I ella m'escoltarà —jo ho sé— ja sigui asseguda sobre el sofà de casa seva o esvandint els plats del sopar mentre s'esbatussa amb les germanes més grans, increpant el poc ajut que rep d'un pare massa nerviós pel partit de futbol que aquell capvespre ofereix la tele. Serà un instant deliciós, un instant que jo mateix aniré perllongant a plaer mentre espero la son. Serà un ambrosíac instant en què, glop a glop, aniré oferint-li tot un món carregat de desfici, perfecció i contradiccions, mentre l'infinit més bell, mitjançant el sortilegi de vells mags que van tenir el detall d'apuntar els seus encanteris més poderosos en grogosos pergamins descoberts sota el paper d'embolicar de famoses confitures, acaba reflectint-se en les seves delicades nines. Serà un moment tan breu, que ningú no serà capaç de descobrir com de dolçament l'estic desflorant a distància. I així, mentre les acaballes de la tarda ignoren les intencions que suara amoixo, jo sé que la visió d'aquesta nit que li serà dedicada, no serà, a la llarga, res més que una de les mil proves d'amor que jo, tot sovint, malalt de tanta foto-novel·la enganxosa, deixo de sotmetre'm.

Perquè i com del Folklore

Institució Cultural i Folklòrica de Catalunya
Secció d'investigació folklòrica
Frederic Gaude i Viñas

Aquesta entitat va ésser fundada l'any 1950 per unes quantes persones neguitoses pel futur de la cultura popular catalana, de les quals, el Sr. Salvador Millet va ser el primer president, essent substituït —al cap de dos anys i mig— pel Sr. Josep Mainar i Pons. La junta primitiva va ser formada per diferents persones, també vinculades d'alguna manera amb el món cultural—tradicionalista, com foren els senyors Lluís Moreno i Pallí, Manuel Cubeles i Solé i d'altres ja traspassats.

En l'OBP, com es coneix familiarment, en els seus inicis, predominava el fenomen "esbarts", folklòricament parlant, i va ser abans de consolidar els estatuts que es va fer la proposta d'incloure, també, el món sardanista. I així fou: sardanistes i dansaires units per una fita, la de conscienciar el nostre desballestat país del fenomen catalanista vers les manifestacions folklòricopopulars.

Omnium Cultural va ser clausurat, arran de la seva campanya en pro de la llengua i la cultura catalana, i, per aquest motiu, ja que acollien l'OBP al seu estatge, aquesta fou tancada també de rebot, passant a obrir un despatx d'uns 10 metres quadrats al carrer de Pelai. Va funcionar en dita adreça uns quatre anys.

Durant aquest temps, cap els anys '60 i per les festes de la Mercè, es va aconseguir una subvenció de l'ajuntament per a fer un conert de música per a còbala i una ballada de sardanes, ja que les ballades a càrrec dels esbarts eren molt més costoses i les subvencions no donaven per a més.

Les primeres manifestacions sòcio—culturals i folklòriques organitzades per l'OBP foren: la Caravana de la Flama de la Sardana amb l'elecció de la Ciutat Pubilla de la Sardana i el nomenament de la Pubilla Universal de la Sardana i les Damselles d'honor. Enguany és Sant Sadurní d'Anoia. Els Aplecs de Catalunya d'Esbarts i de Sardanes a Montserrat; manifestacions massives que, any rera any, vénen desenvolupant-se amb una organització impecable. Si aneu a Montserrat, visiteu el camí dels artistes, que va als Degotalls, i hi trobareu el Mur de Pep Ventura, dedicat als sardanistes, així com el monument a la dansa, dedicat als esbarts, els quals, promoguts per l'OBP foren els primers després de la guerra.

A hores d'ara, quan veïem tota la trajectòria portada a terme per aquest estament amb els seus "àngels de la guarda", no ens resta més que treure'ns el barret, ja que és realment difícil portar el pes d'una institució com aquesta durant trenta—cinc anys d'una forma totalment altruïsta, travessant el resorgiment controlat del catalanisme i amb l'espera de l'alliberament definitiu, cosa de la que hi ha molt per parlar.

Enguany, amb l'afany de crear nous incentius an l'àmbit dels esbarts i per no caure en la monotonia de repetir les danses de cada any a l'aplec de Montserrat, s'ha creat un nou sistema per poder renovar cada any el programa i, a la fi, treure d'una vegada del fons del bagul aquelles meravelloses danses que fa anys que no es ballen i quasi ningú no recorda, donant a conèixer també, d'altres de restaurades d'un oblit centenari. mostrant-les fidelment i en primícia a tots els assistents.

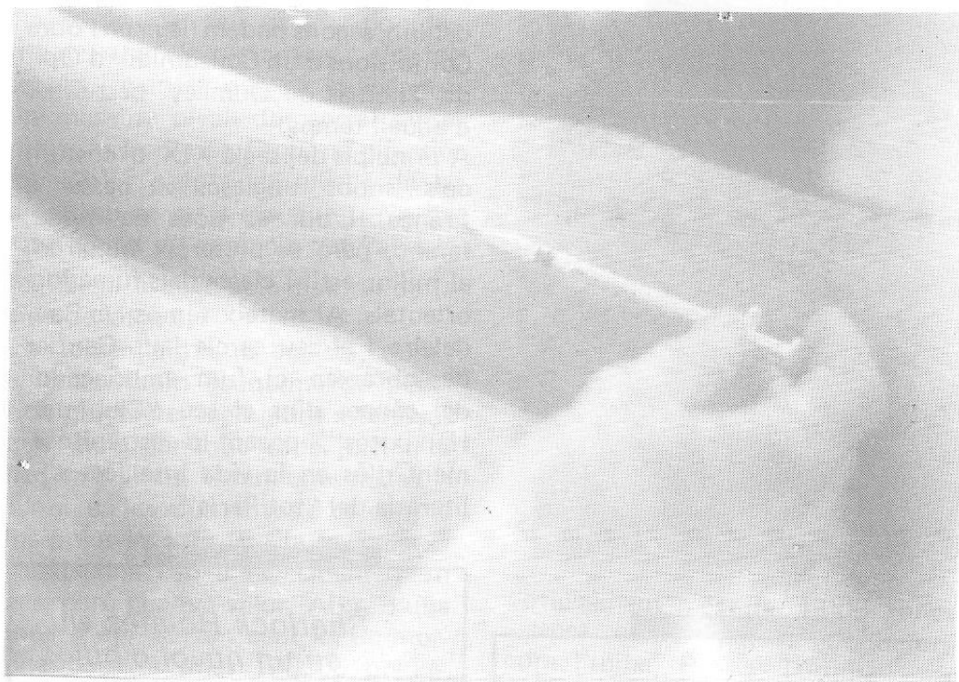
Per això, un conjunt de folkloristes i alumnes d'antics folkloristes desapareguts, s'han reunit per a posar en pràctica aquesta nova idea sorgida del Departament d'Esbarts de l'OBP.

Un bon negoci, molt bo

TRENC D'ALBA 21

Amb freqüència, massa potser, surten a les pàgines de "Sucesos" els actes delictius o els òbits que tenen per protagonistes a drogaddictes i també els reportatges sensacionalistes sobre el tràfic de drogues, el consum, les organitzacions mafioses... També, de tant en tant, la premsa o la TV ens notifica "a bombo y platillo" espectaculars aprehensions de fabulosos carregaments o la detenció d'escamots traficants.

Tot això ens dóna la sensació d'una pel·lícula de "suspense" o de best-seller policíac i, com quan sortim del cinema, d'irrealitat, d'un fet llunyà que mai no pogués ser possible per als nostres fills i coneguts i que no ens afecta —o potser encara no ho sabem—. Però el perill és real, viu, està aquí, dins el nostre barri, entre la nostra gent.

Fem una mica d'història de tot això perquè encara que és avui quan la paraula "droga" té un significat nefast, de fa molt ha tingut un ús normal i conegut, havent estat conreada, transformada i aprofitada per l'home de forma habitual, sigui per a ús mèdic o pràctiques religioses.

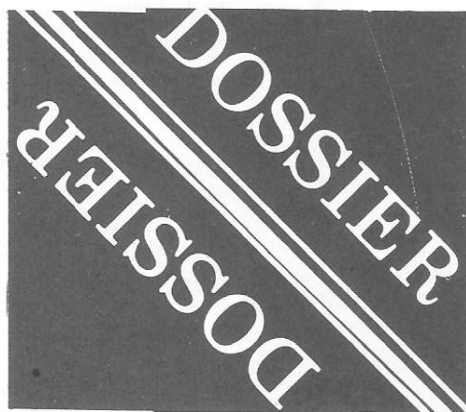
Així, tres mil anys abans de Crist, els Sumeris, en els seus gravats d'argila, ens van deixar detalladament instruccions tècniques per al cultiu del cascalt i per extreure'n l'opi. I ja no tan lluny, al llac Lemán, entre les restes de civilitzacions llacustres de fa més de 4000 anys, s'han trobat grans i càpsules de cascalt per a ús domèstic i ritual.

Homer descriu Helena abocant al vi "la nepent que fa oblidar els mals" i afegeix en L'Odisea: "Els qui bevien d'aquest beveratge no vessaven una llàgrima en tot el dia, fins i tot

si llur pare o mare morien, o les espases mataven davant els seus ulls un germà o el fill estimat." Virgili anomena també el cascalt com "les adormideres saturades del son de Leteu".

Un miler d'anys abans de la nostra era, els Assiris ja coneixien l'haixix, que denominaven "Gounnaban", paraula que els grecs derivaren com "Cannabis" i nosaltres com "Cànem".

Si retrocedim a l'Egipte del segle XVI a.C., veurem que es donava el cascalt per fer callar els crits i el plorricó dels infants. Quant a Hipòcrates, pare de la medicina, el recepta en el segle IV a.C. per a diferents afeccions internes. Els metges romans el feien servir per a tot, en especial per a la tos, les supuracions pulmonars, els mals de fetsge, ronyó, bufeta, etc.

Però, a reaccança dels nous descobriments i de nous i més productes, l'opi no ha perdut la seva permanència. Del cascalt s'extreu la morfina —que segeueix essent un dels analgèsics més potents— i a partir de la morfina, se sintetitza l'heroïna, estupefaent de trist nom i actualitat.

*En un bolígraf hi caben
300 microdosis de LSD*

*Marsella té la capitalitat
de l'heroïna*

Fa 5000 anys, a l'Orient, els xinesos ja coneixien l'ús de l'efedrina, que en deien "Nah—huangl" i, ja més modernament, el cascalt i l'opi. A la mateixa època, segle més o menys, a l'Índia, era moda drogar-se amb una planta, el principi actiu de la qual era la Reserpina. També coneixien les virtuts del fum de cànem, amb la reina d'aquesta planta, dita "Vijohia" (Font de la Felicitat), es preparava el "Soma", la beguda amb què Indra agafava les seves 'santes' borratxeres.

Segles més tard, els àrabs feien ús de l'opi per raons medicinals, i hi afegien el betel i cannabis, aquest últim com a anestèsic a les seves

operacions quirúrgiques. Els àrabs també van sacralitzar l'utilització del cànem amb els "Haixixins" (assassins), que "tenien obertes les portes del paradís".

Al Nou Món no estaven endarrerits. Abans que arribessin els espanyols, el seu assortiment d'herbes i bolets era extens, vari i efectiu. Així veiem com Manco Capac i Mama Oclo, fills del Sol, donaven les fulles sagrades de la Coca als Inques. I el déu asteca de la medecina, Ixtlilton, s'encarnava en els bolets al·lucinants sagrats.

La llista i les referències històriques són inacabables, no solsament als llocs anomenats, sinó també entre els primitius d'Àfrica i els aborígens d'Àustràlia.

La majoria d'aquest productes varen tenir —i tenen— la seva aplicació en medecina, principalment. El més famós de tots és l'opi, extret de cascall,

*El Cardenal Richelieu
era un drogaddicte*

Els nostres avantpassats van descobrir molt aviat les virtuts analgèsiques i al·lucinants d'aquestes drogues naturals —alcaloides vegetals, la majoria— i tampoc no podem oblidar que en la foscor del temps, la medecina, consistia, sobretot, en lluitar amb el dolor de la malaltia més que contra l'arrel del mal.

Fins i tot ara, en èpoques molt, molt recents, el làudanum, simple resultat de la maceració d'opi en alcohol, era d'ús corrent i habitual a totes les farmàcies domèstiques, mantenint l'opi la seva supremacia absoluta com a analgèsic i soporífer fins l'aparició recent dels barbitúrics.

L'ús de la droga a Europa i Amèrica, tal com la coneixem ara, en els seus aspectes nocius per a la salut, és recent, perquè mentre a l'Orient —en especial l'opi i els seus derivats— ja eren habitualment empleats per al plaer des de feia segles, aquest ús no es va estendre a Europa fins a final del segle XVIII.

L'abús de prendre medicaments opiacis va precedir, sens dubte, a l'hàbit i, per tant, a toxicomanies, com els casos coneguts de Ronsard i el Cardenal Richelieu.

I, curiosament, és a la puritana i formal Anglaterra on es va posar de moda l'ús i abús de l'opi. En la bona societat anglesa, l'opi era un producte de luxe que es bevia i es menjava. Especialment, en forma de làudanum, segons podem llegir en l'obra *Confessions d'un Consumidor d'Opi*, de Thomas de Quincey, best-seller d'aquell temps.

A principis del segle XIX, el costum dels 'snobs' anglesos va passar a França. L'opi es posa de moda, també, però es prefereix fumar-lo, al millor estil i classe dels fumadors orientals. Al mateix temps, un Baudelaire i el seu cercle i un Gautier descobreixen el fum embriagador del cànem dins el seu "Club dels Haixixites", posant-lo estrepitosament d'ús en la vida intel·lectual i literària del "tot París".

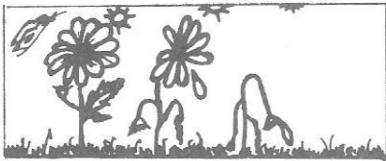
*Sherlock Holmes viu
en un núvol d'opi*

La difusió i hedonisme de l'ús de la droga, la tenim en un personatge de Conan Doyle: Sherlock Holmes, que viu intoxicat en un núvol d'opi, davant els ulls d'un metge (!), el seu amic i col·laborador, el Dr. Watson. I aquest exemple fictici és el reflex de la realitat quotidiana d'una societat, d'una èlit intel·lectual. Ningú no va donar-li cap importància, llavors.

Fins molt de temps després no es van començar a veure els efectes nocius i terribles d'aquestes drogues i a començar a pensar en prohibir-les o limitar-ne l'ús indiscriminat. I hagueren de passar dues guerres mundials i el gran revulsiu de la Guerra del Vietnam, perquè el món, ja tard, s'adonés del poder destructiu i aniquilador de la droga sobre la humanitat.

Avui, les drogues "clàssiques" segueixen existint, però s'ha après a quintaessenciar-les. A més, la química moderna ha multiplicat els calmants, estimulants, euforitzants, depressors, anti-depressors, neuro-lèptics i psicodislèptics de síntesi i cada any se'n fabriquen centenars de tones.

Però si abans era ús exclusiu d'una classe, avui el seu ús s'ha popularitzat, s'ha "proletaritzat" de tal forma i manera que ha esdevingut un macabre nivellador social sense límits ni fronteres. Laquesta difusió mundial i a tots els nivells de la droga no ha estat casualitat. No ha estat degut a l'herència natural dels segles, ni a l'evolució natural de la vida de l'home.

La comercialització egoista, donat el gran volum econòmic de beneficis que ofereix, els grans interessos que mou, fan que cada jorn n'hi hagi més i més. Veiem unes dades.

L'opi, en les seues països d'origen, té uns preus irrisoris. En la seva marxa clandestina cap a l'Occident, perd pes, però guanya valor. Així, d'una tona d'opi, surten **cent** kg de morfina base, a unes 120000 pts/kg, més o menys. Després d'una segona transformació, s'extreu un kg d'heroïna pura de cada kilogram de morfina, ja, en el seu origen, a 240000 pts. Aquesta heroïna és exportada en la seva major part als Estats Units i a Europa, on els traficants la paguen a 1200000 pts/kg. Després, la rebaixen —en teoria— en un 90/100 amb qualsevol pols blanca (lactosa, midó, bicarbonat, talc) i es ven a 1200 pts/gram. O sigui, que resulta, com a mínim, 12.000.000 pts/kg.

I que consti que totes aquestes dades ja són velles, de fa 10 anys, són d'arxiu. Tornades a posar al dia, ens donarien unes xifres esgarrifoses, increïbles. I això que només parlem de l'opi.

Si tenim en compte, a més, que tan sols en el triangle format pels límits de Birmània, Laos i Tailàndia, la producció anual d'opi coneguda

Cotització "oficial" "de la droga al "mercat" de Barcelona, l'abril del 1984

Heroïna.....	18.000 pts/gram (tallada)
Cocaïna.....	12.000 pts/gram
Sals de Coca	7.000 pts/gram
Haixix	300 pts/dosi
Oli d'Haixix.....	2.000 pts/dosi
LSD.....	800 pts/micro-dosi
Barbitúrics i anfetamines.....	de 200 pts a 2.000 pts, segons el tipus

Nota: Aquests preus ja han estat sobrepassats. El preu del LSD, a l'estiu, es posa pels "núvols", ja que és un dels productes preferits pels estrangers. Per fer-nos una idea del negoci, podem dir que l'haixix, al Marroc, li costa al "moro" o traficant 10.000 pts i el ven a 20.000 pts. Aquesta mateixa "pastilla" es ven aquí, a Barcelona, a 180.000 pts.

"oficialment" és de 1.000 tones —sense contar països productors com l'Índia, Rússia, Turquia—, els números que surten en diners faran comprendre a la persona més optimista i ben pensada el perquè, tot i els esforços "oficials" dels governs, a pesar de la lluita coratjosa dels cossos de sanitat, l'extensió de la droga és progressiva, inexorable i en terrible augment.

Així comprenem com tot i els acords signats per la majoria (**no tots**) dels països components de les Nacions Unides en la Convenció Internacional de l'any 1961 i altres tractats i acords, la majoria dels països productors segueixen conreant —més o menys dissimuladament— espècies vegetals base de l'opi o d'altres drogues. O, com per exemple aquí prop, França, que en els seus laboratoris clandestins, amb capitalitat a Marsella, especialment, té gairebé el monopoli mundial de la transformació de la morfina en heroïna.

Afegim, ara, el negoci de la Coca, el cannabis, la marihuana, LSD (àcid), les anfetamines, sense deixar tots els nous productes que la moderna química ha tret, les combinacions —algunes fatals—, fins i tot, les coles i pintures, amb les quals els infants es "flipen".

La classificació actual dels compostos és inacabable. I la dimensió finacera, l'abast de les organitzacions mundials del tràfic de droga, amb totes les seves ramificacions i implicacions, és, avui per avui, totalment incalculable i fora de tota realitat el seu control o desaparició a curt o llarg termini.

No és per mitjà d'una guerra nuclear, la contaminació, la fam, l'única manera amb què l'home corre el perill d'extinció o degradació. També la droga pot convertir la Terra en un lloc inhòspit i mort, en què sols els animals —de vegades, més intel·ligents que nosaltres— trobin una altra vegada el paradís.

Des de l'Exprés de Mitja Nit

Pots pensar que és una hora qualsevol d'un matí qualsevol d'un dia qualsevol, perquè sempre és el mateix. La mateixa pastositat a la boca, els mateixos trons esclatant dins el cervell, la mateixa deixadesa per tot el cos i, al costat del llit, a una distància accessible a les mans, aquestes seques i descarnades mans, es troba la teva vida, l'Univers. La Mort... L'agulla hipodèrmica.

Fa cinc hores ja —o potser més?— que no et punxes, els nervis no et deixen en pau ni un instant, recerques per les butxaques, trobes la paperina, encens el llumí, es produeix la líquefacció, s'omple la xeringa i al flum de la lava comença a córrer per les venes, ja notes com se sensibilitzen els teus sentits, com t'envaeix un nou despertar... Com et manca menys per morir.

William Seward Burroughs ha estat addicte a la droga durant més de 30 anys. Els seus efectes i les successives al·lucinacions eren la temàtica de les seves novel·les. Finalment, aquells mateixos efectes el derrotaren. Els seus amics —famosos amics com Jack Kerouac o Allen Ginsberg— li donaven de menjar, el netejaven, el posaven al llit, el despertaven, l'injectaven les dosis. Ells sabien que sense aquelles dosis William moriria. Fins que un dia, en un racó del seu abatussat cervell, té el record que ell és un escriptor. I reprèn el treball. Escriu i escriu. A les tovalles, tovallons, a les parets, al paper higiènic. I arriba a Londres, li han parlat d'un metge que aplica un nou mètode de curació immediata i quasi completa de la drogadicció, l'apomorfina. Es publica

El Almuerzo Desnudo, la seva obra màxima, la novel·la que va escriure quan la seva ment era una xeringa que s'omplia i s'omplia...

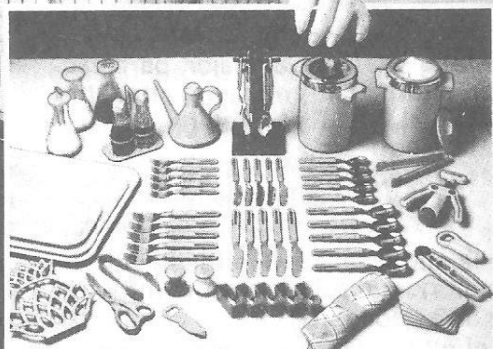
La droga per antonomàsia, l'heroïna i d'altres —sobretot el cannabis i el iagé—, l'homosexualitat, els mecanismes de control social i individual, l'humor, les relacions del poder, la revolució electrònica, són els principals temes de Burroughs i, així mateix, els eixos centrals de la societat actual.

Setanta anys essent un automarginat per arribar a ésser un dels escriptors més influents de la literatura del segle XX. Yonqui, **El Exterminador**, "The Soft Machine", **Ciudades de la Noche Roja**, com també la nova tècnica d'escriptura anomenada "cut-up", són unes quantes de les obres realitzades per aquest home inquiet, nerviós i, al mateix temps, tan segur davant la vida, potser per haver vist la mort tan de prop.

Aschmunadai

UN ESTALVI MOLT FAMILIAR!... ...I PERSONAL

115
Peces

Caixa d'Estalvis del Penedès

Dins el programa de música estatal, dues notícies han estat, sens dubte, les més ben rebudes. Per una part, el nou LP de **Golpes Bajos**.

El llarga durada de **Radio Futura**, amb el títol de **La Ley (del Desierto-del Mar)**, recull els millors temes que el grup ha anat passejant arreu de l'estat espanyol en les seves actuacions. Es tracta d'un pop modern, amb un baix lliscant i marcat, guitarres esquinçades i una veu potent que marca la pauta. Aconsegueixen d'aquesta manera un so càlid molt personal, combinat amb l'espontaneïtat que els caracteritza. Els arranjaments, justos i precisos, culminen un treball impecable. Dotze temes de contrastos, però amb un sol esperit. D'altra banda, la notícia més esperada era potser el nou LP de **Golpes Bajos**. Després del seu primer i exitós mini-LP, les expectatives per veure l'evolució del grup eren moltes. Doncs bé, **Golpes Bajos** continuen essent amants de les melodies lleugeres. El funky, els teclats i l'extraordinària veu de German Coppini s'uneixen musicalment per crear les històries més o menys obsessionades en vivències o afloracions psíquiques. Els seus temes atrauen i fascinen fins i tot les oïdes més subtils, assolint un èxit no comparable amb cap altre conjunt estatal. També cal dir que no han perdut ni la seva sofisticació ni la seva frescura, que tan bé els funciona en directe. En fi, un bon LP que converteix en realitat el que fou, en un principi, grup revelació de Vigo.

I parlem ara d'**Ultravox**. El seu quart elapè, **Lament**, ha despertat diferents opinions. Del que no hi ha dubte, és que amb aquest nou treball, **Ultravox** es confirmen com a grup estable comercial i estandaritzat, que resta força lluny de les noves tendències. No hi ha hagut canvi, el seu so, passat per la líquidadora, dóna a l'LP un to compacte, però diluït, sense l'encís dels primers temps. Això sí, la compenetració és perfecte i, en directe, són tots uns mestres. Si no renoven, **Ultravox** passarà, d'aquí a poc, a formar part de les super-bandes com **ELO**, o **Supertramp**, perdent definitivament l'esperit que un dia feu possible temes com **Vienna** o **New Europeans**.

Es veu que Bowie és una font inabarcable. Ara mateix acaba de sortir al carrer un nou disc de recopilacions. El títol és **Fame and Fashion** i recull un grapat d'èxits ben coneguts per tothom. El disc no és ni més bo ni més dolent que els molts "Gratest Hits" d'aquest artista. De ben segur que el mateix Bowie ja ha perdut el compte. Una nova moda s' imposa especta-

HITS CASTELLANS

- Tino Casals
- La Unión
- Bandolero
- Radio Futura

HITS ESTRANGERS

- Break Machine
- Alan Parsons Project
- Rock Well
- Geroge Kranz

HITS CATALANS

- Lluís Llach
- Santi Vendrell
- Joan Isaac
- Sisa

cularment pels carrers de Nova York. Només cal passejar per les seves places o avingudes, per veure —amb certa sorpresa— com un munt de negres ballen desenfadadament pel terra i es fan un nus amb el cos. A Barcelona, que es bellugui pel terra, només hi ha coloms. La nova moda, que ja es balla a les discoteques, es tracta, evidentment, del **Break**. La música és totalment disco, ballable i desenfadada al cent per cent. L'innovació està en la forma de ballar, encara que, en el fons, no es tracta de res de nou. Tot és qüestió de posar-hi ganes. El grup que ha aconseguit major èxit és **Break Machine**. Són tres negres, com no, que, alhora que ens canten el seu **Street Dance**, ballen a la moda **Break**. L'altre hit més impactant ens ve de la mà de **Master Genius**. Fent honor al nom de la moda (**Break—Trencar**), es dediquen a trencar ritmes barrejant fragments de temes coneguts i afegint-hi mil i un efectes especials.

Una autèntica bogeria. Els seu tema es diu **Let's Break** i sona més o menys així: "Ha, ha, ha! Crak! crakra! Hu, boom, boom, boom! Break, break, break! Ting, ting! Yeah! Ffffshh!" Enteneu, oi?

David Stardust

Zodiàc ♈ ♉ ♊ ♋ ♌ ♍ ♎ ♏ ♐ ♑ ♒ ♓

TAURE

del 21 d'abril al 20 de maig

Jo crec que qui es va inventar l'expressió "posar la banya en un forat", pensava en un TAURE. Són persones que acullen una virtut tan valuosa com és la paciència, de la que poden estar-ne cofois i que, d'altra banda i a més que ningú, se'ls ha de dir que són els més tossuts, obstinats, ceballuts, tenaços i caparruts. Bon signe de Terra, s'arrapen als criteris, opinions i idees com un arbre s'aferma al sòl amb arrels curulles de saba rabiosa. Els TAURE, gent de poques paraules, quan donen un parer, el donen i punt. D'una vegada per totes i llestos. D'Inflexibles en són tant com calmosos, reposats i lents, sinònims de poca pressa, però no d'indolència, perquè són molt treballadors per via directa i d'una constància perseverant per la via pràctica. TAURE representa amb tots els honors el "lent però segur". Quan veieu un TAURE nerviós, no dubteu pas de les capacitats descriptives del Zodiàc; probablement deu tenir un ascendent incompatible amb la seva placidesa congènita. Als TAURE, els agrada rumiar, odien per costum la imprevisió, la falta de càlcul i les presses. Val a dir que simbolitzen la bonança i el tarannà de bona pasta, que els dota d'una envejable immunitat davant la berganteria diversa i que trempa, alhora, la seva ben trepada xarxa emocional. Són instintivament materialistes, detall que els marca amb relativa incidència en el transcurs de la seva existència i, en part, han fet seva la frase "Tant tens, tant vals". Compta molt per als TAURE la imatge externa, fan simbiosi massa sovint de la riquesa i el renom social amb el valor de la seva pròpia personalitat: el ser pobres pot deixar-los fets una runa moral de per vida. Es deixen enlluernar amb excés per la fastuositat i la pompa, així com per la gent que l'ostenta, de vegades s'acosten massa a arbres de poc fiar, cecs de lluentor. Honestament ambiciosos, si consideren que l'èxit no ha estat encara

abastat, no pararan fins que considerin que han arribat a una situació mitjanament victoriosa. Els TAURE estimen la bona taula i la comoditat. Homes i dones cauen sovint en una amarga acumulació adiposa, filla de ganseria i del fi paladar. Es de llei parlar de la còlera dels TAURE: quan s'empipen, les seves ires són d'antologia, per escasses i espectaculars. La violència i els punys diran que són indomables en un estat de fúria. Però són, sens dubte, bonastres, nobles, estupenda companyia. I molt pacients. I tossuts, molt tossuts. I...

PERSONALITATS TAURE

Gary Cooper, Dalí, Barbara Streisand, Hitler, Freud, Balzac, Fred Astaire, Brahms, Jack Nicholson, Robespierre, J.P. Belmondo, Maria del Mar Bonet, Henry Fonda, Júlia Badal, Elena Asbert.

BESSONS

mercurio

del 21 de maig al 20 de juny

Tots estimem l'estat de llibertat personal, però ningú tant com els nascuts sota el signe dels BESSONS. A aquesta gent sempre sembla que se'ls estan cremant les llanties a la cassola, i és que sempre tenen pressa. Dels BESSONS s'ha de parlar obligatòriament de la dualitat conferida per la representació zodiacal: BESSONS, GEMINIS: una personalitat paral·lela. En cada GEMINIS s'hi troben definides dues maneres d'ésser. Lliures, dinàmics, inquiets i versàtils, els BESSONS han nascut per fer catorze coses alhora i no acabar-ne gairebé cap. L'afany d'una perpètua activitat, si pot ser, sempre diferent, variada i requeridora d'acció i de treball mental, és la seva raó existencial. Gaudeixen d'una intel·ligència fantàstica i d'una capacitat intel·lectual poderosa, encara que, malauradament, dispersa, per la multitud d'idees que els assetja fins i tot sense propòsit. La dispersió els concedeix, a més, una minsa i mermada disposició per a la minuciositat i els detalls; una minvada concentració, motivada pel neguit presurós, engega en orris molts dels fruits de la seva matemàtica intel·ligència. Els BES-

SONS, a més de ser uns actius imparables, mentalment i física, són també molt xerraires, comunicatius, extrovertits, sociables, progressistes i gregaris, amb un do de gentes aguditzat. Són adaptables, de conversa amena, paraula fàcil i expressió enginyosa. Poden caure en el parany d'un posat hipòcrita i fàcilment criticador, tot pel fet de no perdre res o per no aturar-se a donar un descans al cervell i les emocions, que també en tenen, tot i la celeritat amb què viuen. La seva dualitat acostuma a manifestar-se en uns radicals canvis d'humor, que els fa passar, sense cap mena de recança, d'un estat de frenètica eufòria neguitosa i activa a un ensopiment melangiós, d'abstraccions i de fosques tristors, per, de sobte, tornar a obrir-se'ls l'horitzó i arrencar el vol tot batent l'aire, feliços i dringaires com a picarolets i, de bell nou, detonadors en potència. Els BESSONS són gent molt enamoradissa, però com que fins i tot en això són ràpids, val a dir que quan estableixen una relació llarga i durable, el fet és digne de ser inscrit en lletres de platí en el llibre de les efemèrides extraordinàries. Quan trobeu un GEMINIS tranquil i reposat, penseu que, tot i que no ho manifesti per fora, segur que per dins deu tenir una enfollida dansa de remolins, amenitzada per una coral de grills. No hi fa res: belluguts o asserenats, conèixer una persona BESSONS és saber el valor d'una peça exòtica, d'un incunable o d'una pedra preciosa.

PERSONALITATS BESSONS

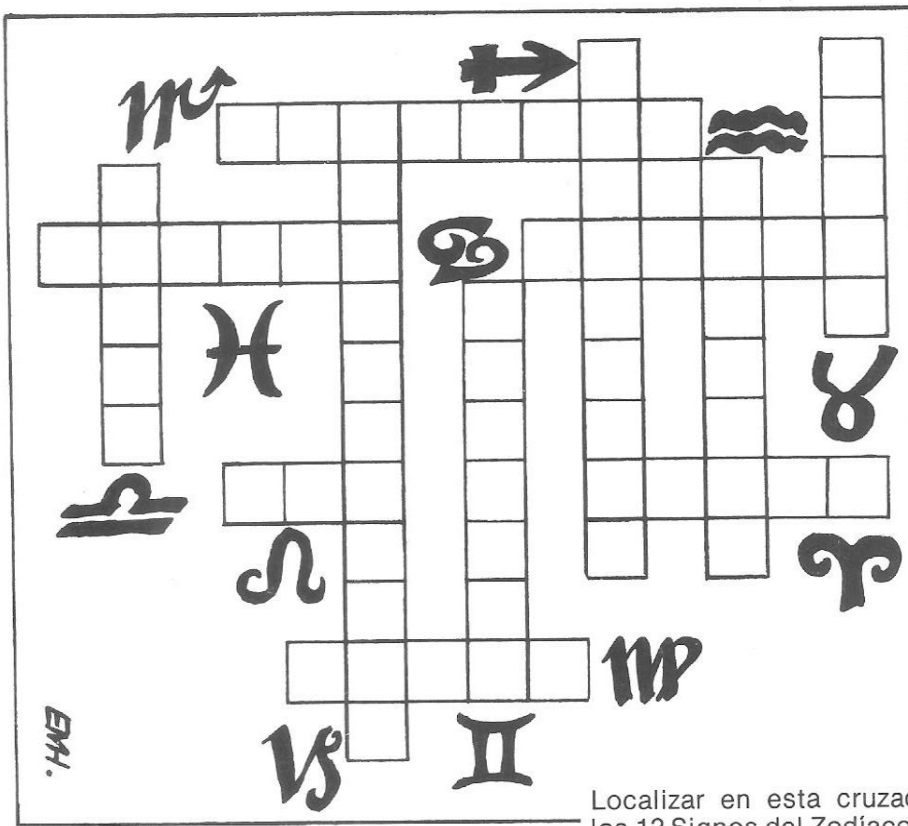
Marylin Monroe, García Lorca, Dante, Ian Fleming, Judy Garland, Walt Whitman, John Fitzgerald Kennedy, Gauguin, F. Sagan, Bob Dylan, J.P. Sartre, R. Valentino, Bob Hope, Arthur Connan Doyle, Meritxell Sendra.

Signes: METALLS I PEDRES

Aries: Ferro—Diamant; Taure: Coure—Opal; Bessons: Mercuri—Aiguamarina; Càncer: Argent—Perla; Lleó: Or—Topazi; Verge: Platí—Jade; Balança: Coure—Maragda; Escorpió: Acer—Robí; Sagitari: Estany—Turquesa; Capricorn: Plom—Onix; Aquari: Urani—Safir; Peixos: Alumini—Ametista.

Texts i dibuixos:
M. Angels López

Quiquecruzada de Horòscopos

Crucigrama

Localizar en esta cruzada gràfica los 12 Signos del Zodíaco, teniendo en cuenta que pueden encontrarse al derecho y al revés y de arriba a abajo.

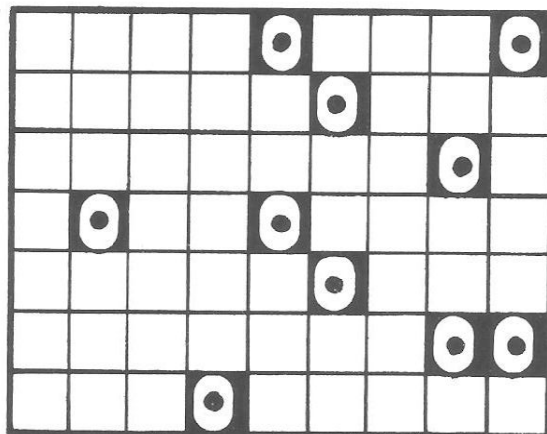
HORIZONTALES:

- (1) Capital europea.— Electric Light Orchestra.
- (2) Loco.— Aquello que hace visibles los objetos.
- (3) Cosa sosa.— Punto cardinal.
- (4) En los coches italianos.— Art. indeterminado.— Árbol porteño.
- (5) Arte taurino.— Plural de vocal.
- (6) Varias despedidas.
- (7) San, en portugués.— Nombre de mujer.

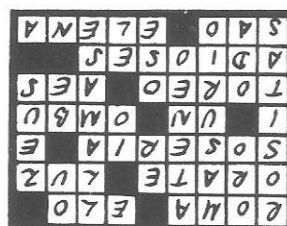
VERTICALES:

- (1) Diminutivo de flor rosácea.
- (2) Metal rey.— Cantor lírico.?
- (3) Su símbolo químico es MA.
- (4) Centro cultural y recreativo.
- (5) Terminación verbal.— Se atreva.
- (6) Vocal.— Yo, en italiano.— Lui, en castellano.
- (7) Nombrase llamando.
- (8) Donde, en francés.— Balido.— Punto cardinal.
- (9) Mit., Dios griego, Júpiter para los romanos.— Primera vocal.

Soluciones:

m.àngels

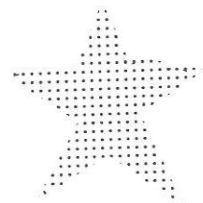

SOLUCIONES:

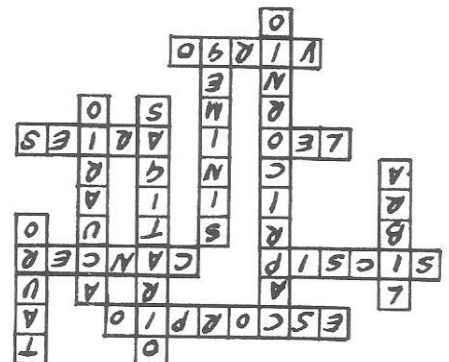
BRECHT

Qui va construir Tebes, la de les Set Portes? / Als llibres només figuren noms de reis. / Potser van arrossegar ells els blocs de pedra? / La nit que es va acabar la Gran Muralla, / On van anar els seus paletes? / Bizanci, tantes vegades cantat pels seus habitants, / Només tenia palaus? / El jove Alexandre va conquerir l'Índia. / Ell tot sol? / César va vencer els Gals... / No portava almenys un cuiner? / Felip II va plorar en saber la seva flota enfonsada. / No va plorar ningú més? / Frederic de Prússia va guanyar la Guerra dels Trenta anys. / Qui la va guanyar, també? / Un triomf a cada plana. / Qui preparava els festeigs? / Un gran home cada deu anys. / Qui pagava les despeses?

Bertold Brecht

Soluciones Quiquecruzada:

FARMACIA CENTRO DE ESPECIFICOS

A. SALTÓ VALLES

fórmulas
magistrales
análisis
oxígeno
ortopedia
grupos
sanguíneos

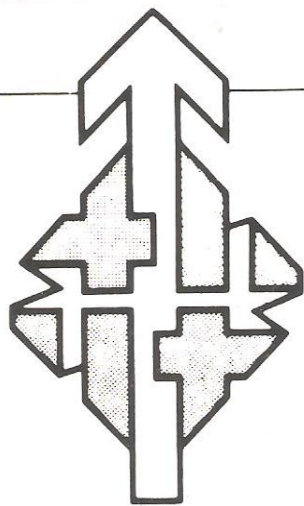
AVENIDA MADRID, 222 VALLESPÍR 103 Tel. 339 63 32 Barna-14

AUTOESCOLA

AUTO ESCOLA **SANTS** -CAR

consell de cent, 19
metro: HOSTAFRANCS (LINEA I) - bus: 56 - 57
barcelona (14) - tel: 223-71-23

CAIXA DE BARCELONA

BARCELONA - 14

SANTS - Sants, 65-69 - Tlf. 421.35.11
PLAÇA DEL CENTRE - Av. Madrid, 217 i Vallespir, 113
HOSTAFRANCS - Consell de Cent, 11 - Tlf. 243.55.03
LA BORDETA - Badal, 90-92 - Tlf. 331.26.47
GAYARRE - Gaiarre, 15-17 - Tlf. 422.35.72
OLZINELLES - Olzinelles, 10-12 - Tlf. 422.36.27
SANT MEDIR - Constitució, 40 - Tlf. 431.30.10

BARCELONA - 28

BADAL - Carretera de Sants, 295-297
AVGDA. DE MADRID - Av. de Madrid, 9 - Tlf. 333.18.16
SUGRAÑES - Sant Frederic, 1-3 - Tlf. 422.39.72
SANTA TECLA - Av. Madrid, 92 - Tlf. 339.83.14
CAN MANTEGA - Violant d'Hongria, 100 - Tlf. 339.44.23
GALILEO - Galileo, 54-58 - Tlf. 330.51.04

ADHERITS AL SECRETARIAT D'ENTITATS